

1

แฟนหรือ

“ผู้จัดการคะ พุดใหม่อีกทีได้ไหมคะ ดิฉันคงได้ยินไม่ชัด”

หญิงสาวจ้องใบหน้าเจ้าของเรือนร่างสูงที่เอ่ยเสียงทุ้มและยืนอยู่ตรงหน้าเธอเหม็ง

‘เมื่อกี้หูของฉันทคงกระตุกผิดจ้งหวะแน่เลย ที่ได้ยินประโยคนั้นหลุดออกมาจากริมฝีปากได้รูปของเจ้านายสุดหล่อ ชายหนุ่มทนายทเจ้าของบริษัท’

ธนบดียังยืนด้วยท่วงท่าสบาย ตาคมของเขายังจับจ้องไปที่ใบหน้าอิมของหญิงสาว ก่อนที่ริมฝีปากของเขาจะขยับอีกครั้ง

“คุณได้ยินไม่ผิดหรอก” ชายหนุ่มเว้นจ้งหวะ ก่อนจะพุดประโยคต่อมา ย้ำชัดๆ ให้เธอได้ยินอีกครั้ง

“คุณต้องมาเป็นแฟนผมนับตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป คุณงามจรัส” เสียงเข้มเน้นประโยคเหมือนออกคำสั่งกลายๆ

หญิงสาวได้แต่ยืนทำตาปริบๆ ยังมึนงงเมื่อได้ยินคำพุดที่หลุดออกมาจากริมฝีปากเจ้านายหนุ่มตรงหน้า

ผู้ชายตรงหน้ากำลังขอเธอเป็นแฟน ไม่ใช่สิ ต้องเรียกว่าเป็นคำสั่งต่างหากถึงจะถูก...หญิงสาวครุ่นคิด เหมือนสติหลุดลอยออกจากร่าง

หญิงสาวเจ้าของร่างอวบระยะสุดท้ายยังยืนนิ่งเหมือนคน
สมองไม่สมประกอบ ได้แต่พูดพิมพ์คำว่า ‘แฟน’ ซ้ำไปซ้ำมาราวกับ
ละเมอ ประโยคนี้ของชายหนุ่มคงกระแทกโดนโศกประสาทของเธอ
จึงบอริเริ่ม ถึงกับทำให้เธอมีนงอยู่ยาวนานหลายนาที่กว่าจะตั้งสติได้

“ไม่คะ...ดิฉันไม่เป็น” งามจรัสปฏิเสธเสียงดังทันควันเมื่อตั้งสติ
ได้

“หึๆ” เสียงหัวเราะเบาๆ แต่กลับข่มขวัญหญิงสาวได้ชะงัด
พร้อมกับใบหน้านมของชายหนุ่มก็ก้มลงไปอยู่ในระดับเดียวกันกับ
ใบหน้านม กดเสียงหนักพูดชัดถ้อยชัดคำ “ถ้าไม่ยอม...เตรียมตัว
หางานใหม่ได้เลย”

ชายหนุ่มเดินจากไป พร้อมกับทิ้งระเบิดลูกใหญ่ไว้ให้หญิงสาว
‘อ้ายยย’ งามจรัสร้องก้องอยู่ข้างในด้วยความขัดใจ ไม่กล้า
เปล่งเสียงให้ดังเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากบางเฉียบ เธอได้แต่เก็บงำ
ความไม่พอใจเอาไว้ ไม่กล้าระบายออกมาเป็นเสียง เพราะเกรงจะเป็น
เป้าสายตาให้คนอื่นสนใจ

ตาวาวๆ มองตามร่างสูงสง่าของเจ้านายหนุ่มอย่างขัดใจ เธอ
อยากตะโกนถามเขาดังๆ นึก

‘เธอสมองอันชาญฉลาดส่วนไหนคิดคะเจ้านาย...จะเอาดิฉันไป
ทำแฟนเนี่ยละ หึย...คิดแล้วอารมณ์เสีย’

หญิงสาวได้แต่ค้อนลมค้อนแล้งอยู่คนเดียวเพราะทำอะไรก็
ไม่ได้

เจ้านายหนุ่มกลายเป็นคนเสียสติไปแล้วสำหรับหญิงสาว หรือ
ไม่เขาอาจจะได้รับการกระทบกระเทือนอย่างหนัก งามจรัสยังคงคิดยั้ง
ปวดศีรษะ พยายามคิดหาเหตุผลของเจ้านายหนุ่ม ทำไมเขาต้องทำ
เช่นนี้ ผู้หญิงในบริษัทมากมายพร้อมเสนอตัว แคเขาเอ่ยปากทุกคนคง
เต็มใจแย่งกันที่จะเป็นแฟนก้ามะลอให้เขา แต่ไม่ใช่เธอ ผู้หญิงหน้า

บ้านๆ น้ำหนักก็ไม่ใช่น้อยๆ เข้าชั้นเป็นสาวอวบระยะสุดท้าย งามจรัส ได้แต่งงวยกับความคิดเจ้านายหนุ่ม

“เฮ้อ...” งามจรัสถอนหายใจออกมาเสียงดังอย่างเหนื่อยใจ ก่อนจะพูดกับตัวเองเสียงแผ่วเบา “จะเป็นบุญวาสนาหรือกรรมกำลัง จะตามทันวะเนี่ย ยายงามเอ๋ย อยู่ดีๆ ก็มีผู้มาขอเป็นแฟน...เฮ้อๆๆ” หญิงสาวที่มีแฟนแบบไม่ได้ตั้งตัวได้แต่ถอนหายใจ

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป ชีวิตของงามจรัสก็เปลี่ยนไปราวกลับ หน้ามือเป็นหลังมือ จะทำอะไรก็ต้องระวังเพราะยังอยู่ในภาวะเสี่ยง และหลบเลี่ยง หรืออาจจะเรียกว่ากำลังหลบหน้าเจ้านายหนุ่มสุดหล่อ หลังจากสาวอวบอย่างงามจรัสได้รับคำสั่งพิเศษจากผู้จัดการหนุ่ม เธอยังไม่เริ่มปฏิบัติหน้าที่พิเศษตามคำสั่งประกาศิตของเจ้านาย หญิงสาวเอาแต่คอยหลบหน้าเจ้านายหนุ่มอยู่ร่ำไป เหมือนกำลังเล่นซ่อนแอบกับชายหนุ่ม

ปกติงามจรัสต้องเดินเฉียดไปหาไฉไล หญิงสาวรุ่นพี่ที่สนิทสนม กัน ไฉไลทำหน้าที่เป็นเลขาฯ ส่วนตัวของธนบดี สาวอวบต้องไปชวน เลขาฯ เจ้านายไปกินอาหารมื้อเที่ยงด้วยกันเป็นประจำเกือบทุกวัน แต่เดี๋ยวนี้คนมีชนกติดหลังอย่างงามจรัสไม่แม้แต่จะเดินเฉียดใกล้ หน้าห้องทำงานของผู้จัดการสักนิดเดียว ด้วยเหตุผลที่ว่าไม่อยากเผชิญหน้าแฟนเก่ามละอ

เพียงแค่งามจรัสมองเห็นเจ้านายหนุ่มจากระยะไกล ร่างอวบๆ ของงามจรัสก็ต้องคอยวิ่งหนีให้พ้นรัศมีการเดินผ่านของเจ้านายหนุ่ม ทันที เหมือนเธอกำลังเป็นโจรผู้ร้าย และเจ้านายหนุ่มเป็นตำรวจที่ คอยไล่จับโจรอย่างเธอ

และแล้วเหตุการณ์ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นกับงามจรัสจนได้ เมื่อจู่ๆ เจ้านายหนุ่มเดินตรงเข้ามาหาห้องอวบอิมของงามจรัส มือหนาของ

เจ้านายหนุ่มคว้าหมับเข้าที่ต้นแขนอวบอันขาวผ่อง และลากเธอไป
ต่อหน้าคนนับสิบ สร้างความตกตะลึงให้แก่ผู้อยู่ร่วมเหตุการณ์ทุกคน
แต่เหมือนชายหนุ่มเพิ่งคิดได้ เขาจึงหันกลับไปกระตุกยืมมุม
ปากเล็กน้อยไปริยเสนห์ให้แก่ทุกคน คนเสียงทุ้มเอ่ยขึ้น ทุกคนในห้อง
ทำงานเจียบกรับฟังคำพูดเจ้านายหนุ่มด้วยประโยคที่ทำให้ทุกคน
ต้องนั่งงันตกตะลึงไปตามๆ กัน

“ขอโทษนะครับทุกคน ผมมีธุระส่วนตัวกับน้องงาม ขอเยี่ยมตัว
เธอสักครู่” รอยยิ้มหายากกับเสียงทุ้มที่มักจะทำให้หญิงสาวเคลิ้มฝัน
ธนบดี ผู้จัดการสาขา ชายหนุ่มรูปหล่อดีกรีลูกชายเจ้าของ
บริษัท วันนี้เจ้านายหนุ่มพูดเหมือนกับประกาศให้ทุกคนในบริษัท
ได้รับรู้ว่า หญิงสาวเป็นมากกว่าพนักงานธรรมดา

ตาหลายคู่จ้องมองสองร่างเดินจับจูงกันไปอย่างสงสัย อยากรู้
อยากเห็นเป็นที่สุด เพราะเจ้านายไม่เคยทำตัวสนิทสนมกับผู้หญิง
คนไหนในบริษัทมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นหญิงสาวให้ทำหรือทอดสะพาน
ให้เจ้านายหนุ่มยังไม่แล ชายหนุ่มวางตัวดีมาตลอด เหมาะสมกับ
ตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบ แต่วันนี้เขากำลังทำให้ทุกคนต้องตกตะลึง
ไปตามๆ กัน

ภายในห้องทำงานอันโอโถงของผู้จัดการสาขา สองร่าง
หยุดยืนตรงกลางห้อง มือหนาของธนบดีที่จุดลากร่างอวบของงามจรัส
มาด้วยกันก็ปล่อยต้นแขนของเธอให้เป็นอิสระ ชายหนุ่มเดินไปยืน
กอดอกพิงโต๊ะทำงานตัวใหญ่ของตัวเอง พร้อมส่งสายตามีคำถามไป
ที่เธอ

งามจรัสทำหน้าเลอหลา เลิกความมอห่อหน้าหล่อ หญิงสาวทำ
เป็นไม่เข้าใจสายตาของเจ้านายหนุ่มที่เอาแต่จ้องมาที่เธอ ลากมา
ขนาดนี้แล้วเอาแต่จ้องหน้า ไม่พูดไม่จา แบบนี้เธอจะทำอะไรได้

นอกจากยื่นตัวลีบก้มหน้ามองพื้น ก็เธอเป็นลูกน้อง ไม่อาจหาญพอที่จะไปสบตาเจ้านายอย่างเขา เธอยิ่งเป็นโรคกลัวเจ้านายขึ้นสมองอยู่ด้วย ไม่อยากเข้าใกล้ แต่กลับได้ใกล้ชิด ถึงขนาดจับมือถือแขนให้ทุกคนในบริษัทเห็น แบบนี้ทุกคนจะคิดกับเธอแบบไหนล่ะที่นี้

“เฮ้อ” งามจรัสได้แต่แอบถอนหายใจเบาๆ และยังไม่กล้าเงยหน้ามองเจ้านาย

ธนบดีต้องหาผู้หญิงสักคนเพื่อมาเป็นแฟน ก่อนที่จะกลับไปรับตำแหน่งงานใหม่ที่สำนักงานใหญ่ ตอนนี้ชายหนุ่มทำงานในตำแหน่งผู้จัดการสาขาที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดชลบุรี เมื่อครบกำหนดเรียนรู้งานที่นี่สองปีก็ต้องกลับไปทำงานที่สำนักงานใหญ่เหมือนเดิม เพื่อกลับไปรับตำแหน่งงานที่สูงขึ้น

อนาคตชายหนุ่มต้องบริหารงานต่อจากผู้เป็นพ่อ ชายหนุ่มจึงต้องเริ่มเรียนรู้งานจากตำแหน่งเล็กๆ ในบริษัท จนปัจจุบันทำงานในตำแหน่งผู้จัดการสาขา และอีกไม่ถึงสองเดือนข้างหน้าเขาต้องกลับไปรับตำแหน่งรองประธานบริษัท แต่ในอนาคตอันใกล้ที่กำลังจะมาถึงเรื่องที่ชายหนุ่มครุ่นคิดมาตลอดและเป็นเรื่องที่เขานึกใจไม่น้อยคือเธอคนนั้น คนที่ทำให้หัวใจเขาเจ็บปวด

‘ผู้หญิงคนนั้นเธอเลือกคบหาใจกับพี่ชายที่ผมเคารพรักแทนที่จะเลือกผม เพราะเหตุผลที่ว่าผมเป็นแค่พนักงานธรรมดา ไม่ได้มีตำแหน่งงานสูงส่งที่สามารถเชิดหน้าชูตาเธอได้ ซึ่งตอนนั้นเธอยังไม่รู้ที่ผมเป็นถึงลูกชายคนเดียวของเจ้าของบริษัทที่เธอเองกำลังทำงานอยู่เช่นกัน’

ธนบดีคิดถึงอดีตอันแสนขมขื่น ก่อนที่เขาจะตัดสินใจทำเรื่องที่ไม่น่าจะจะเป็นไปได้ นั่นคือการหาผู้หญิงสักคนเพื่อมาเป็นแฟนก้ามะลอ ‘ตอนนี้ผมได้เลือกแล้ว ผู้หญิงที่ยืนก้มหน้าอยู่ตรงหน้าผมคนนี้จะแหละ เหมาะที่จะมาเป็นแฟนก้ามะลอของผม เพราะผมรู้สึกว่าคุณรัก

เธอที่ดีที่สุดจากการบอกเล่าผ่านคำพูดของเลขาฯ ตลอดสองปีที่ผ่านมา
ที่นี้ไม่มีวันไหนที่ผมไม่ได้ยินชื่อผู้หญิงตรงหน้า เลขาฯ ของผมมัก
สรรหาเรื่องของเธอมาเล่าให้ฟังเสมอ และตอนนี้ไม่รู้ว่ามีผู้หญิงหน้าผม
มันน่ามองกว่าหน้าหล่อๆ ของผมตรงไหน คุณเธอถึงไม่ยอมเงยหน้า
ขึ้นมาจากพื้นลึกที่

“คุณจะทำหน้าอีกนานไหม” เสียงทรงอำนาจดังขึ้น บ่งบอกว่า
คนพูดกำลังมีอารมณ์คุกรุ่น

งามจรัสรับเงยหน้าขึ้นสบตาด้วยความตกใจเล็กน้อย เขาทำ
หญิงสาวกลายเป็นคนขวัญอ่อน

“ก๊าม เอ้ย!” เธอใช้สรรพนามที่เรียกแทนตัวเองเป็นประจำ
ก่อนจะรีบเปลี่ยน

“คือดิฉันไม่รู้จะเงยหน้าขึ้นมาทำไม และเป็นการให้เกียรติ
ผู้จัดการด้วยใจคะ เลยก้มหน้าดีกว่า แฮะๆ”

เธอทำเสียงหัวเราะกลบเกลื่อน ด้วยไม่รู้ว่าจะหาคำไหนมา
แก้ตัวที่คอยหลบหน้าชายหนุ่มตลอดสัปดาห์

“ที่เอาแต่ก้มหน้าไม่กล้าสบตาผม คงไม่ใช่เป็นการให้เกียรติผม
หรอกมั้ง ใช่ไหม”

เสียงเข้มโตนเดิมเน้นท้ายประโยคอย่างคาดคั้น ตาคมจับจ้อง
ร่างอวบตรงหน้าอย่างจับผิด

“งาม เอ้ย! ดิฉัน...”

“แทนตัวเองว่างามนั่นแหละดีแล้ว จะได้เหมือนเราสนิทสนม
กัน” ชายหนุ่มดัดบท ก่อนที่เธอจะได้เรียกแทนตัวเองใหม่

“เราจะสนิทสนมกันทำไมคะ ในเมื่อเราเป็นเจ้านายกับลูกน้อง”
งามจรัสรับแย้งทันที แต่กลับได้รับสายตาดูๆ กลั้มมา

“ผมบอกไปแล้วไม่ใช่หรือไงว่า คุณกับผมเป็นแฟนกันตั้งแต่
สัปดาห์ที่แล้ว” ชายหนุ่มพูดเสียงเข้ม

“ก็งามไม่รู้ที่เราไปเป็นแฟนกันตอนไหน”

เธอรีบเอ่ยขัดคนเป็นเจ้านายทันที เธอไม่เคยสนิทกับผู้ชายคนนี้เลยสักนิด แต่อยู่ดีๆ เขาก็บอกว่าเธอเป็นแฟนกับเขาซะงั้น คนตรงหน้าทำอะไรจะเพี้ยนไปใหญ่...งามจรัสแอบเถียงเขาในใจ

“ก็ตอนที่ผมบอกคุณนั่นแหละที่เราเป็นแฟนกัน”

ก่อนที่เธอจะพูดขัดขึ้นมาอีก ชายหนุ่มก็รีบเอ่ยประโยคถัดไป

“หยุด! ห้ามพูดแล้วฟังผม” ชายหนุ่มคลายแขนที่กอดอกอยู่ขึ้นวูบไปหาคนตรงหน้าเป็นการห้ามเธอพูดอะไรออกมา

“ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คุณย้ายมาเป็นเลขาฯ ผม เริ่มเรียนรู้งานกับคุณไฉไลซะ เพราะอีกสองเดือนคุณต้องตามผมไปทำงานที่สำนักงานใหญ่ คุณจะไปในฐานะแฟนของผมและพ่วงด้วยตำแหน่งเลขาฯ ส่วนตัว”

งามจรัสยืนอ้าปากค้าง ตาโตมองชายหนุ่มตรงหน้า

แค่เป็นแฟนเขาอยู่ที่นี่ยังไม่พอ แต่จะพาเธอไปทำงานเป็นเลขาฯ เขาที่กรุงเทพฯ อีกนะหรือ แถมยังดะเถิดตำแหน่งแฟนมาให้เธอ เขามีเหตุผลอะไรของเขากันแน่ถึงทำแบบนี้

และก่อนที่จะหญิงสาวจะได้ถามอะไร เขาก็ไล่เธอไปเก็บของส่วนตัวที่โต๊ะทำงานเดิมย้ายมาไว้ที่นี่ หญิงสาวเพิ่งสังเกตเห็นว่าในห้องของผู้จัดการมีโต๊ะทำงานตัวใหม่เพิ่มมาอีกหนึ่งชุดตั้งอยู่ใกล้กับประตูทางเข้า ห่างจากจุดที่เธอยืนอยู่ไม่มากนัก

งามจรัสเปิดประตูออกไปก็จะเอ๋กับไฉไลที่ทำตัวลึกลับลึกลน มีพิรุณอยู่หน้าประตูห้องทำงานผู้จัดการ

ไฉไลเธอทำงานเป็นเลขาฯ ของธนบดีตั้งแต่เริ่มแรกที่ชายหนุ่มเข้ามาทำงานในตำแหน่งผู้จัดการสาขาของที่นี่ และที่สำคัญหญิงสาวสนิทกับงามจรัสมาก

เสียงประตูดังแอ็ดอยู่ด้านหลังงามจรัส เธอเหลียวกลับไปมอง

ประตูที่เปิดออกพร้อมร่างสูงของเจ้านายหนุ่ม เขาเดินมาหยุดยืนซ้อนด้านหลัง ทำเอางามจรัสต้องยืนทำตัวลีบ แต่แล้วลำแขนใหญ่ก็ถึยกขึ้นมาโอบไหล่ของเธอ หญิงสาวตัวแข็งทื่อ ไม่กล้ากระดุกกระดิก

ไฉไลทำตาโตแทบถลนออกจากเบ้า เธอใช้มือสองข้างขยี้ตาแรงๆ เพื่อมองภาพตรงหน้าให้ชัดๆ ภาพยังเหมือนเดิม...เจ้านายเธอกับน้องสาวที่เธอสนิทยืนโอบกันต่อหน้าต่อตา

สองคนไปสนิทสนมกันตอนไหน หรือเรื่องที่เธอได้ยินมาจะเป็นเรื่องจริง ‘สองคนนี้อบเป็นแฟนกันหรือเนี่ย’ ไฉไลได้แต่คิดอยู่ในใจ ไม่กล้าเอ่ยถามออกมาตรงๆ

เจ้าของร่างอวบอ้วนนี่เหมือนโดนคำสาป

วันนี้เขาถูกเธอแบบไม่ให้ตั้งรับ เมื่อได้สติก็อยากจะชกไปตรงหน้าหล่อๆ ของเจ้านายสักที เพื่อเขาจะเลิกเสียสติ และให้สาสมกับที่เขาขู่เธอเธอสารพัด อะไรก็ไล่ออก ไม่ไปก็ไล่ออก เธอจำต้องก้มหน้าทำตามคำสั่งเขา

เธอเจ็บใจนักที่ไม่สามารถทำอะไรเขาได้มาก อย่าให้ถึงที่เธอบ้างก็แล้วกัน ถ้าไม่กลัวตงงาน คนอย่างนางสาวงามจรัสคนนี้ไม่ยอมทำขนาดนี้หรอก เห็นนิ่งๆ เงียบๆ แต่ก็ไม่ยอมใครง่าย ๆ นะขอบอกตอนนี้ก็ได้แต่ยอมๆ เขาไปให้จบๆ เรื่อง เพื่องานและเงินเดือนที่มันคงต้องเข้าไว้งามจรัส

เธอได้แต่ปลอบใจตัวเอง ไม่กล้าปลั่งเสียงเล็ดลอดออกมา

“พี่ไฉไลครับ” ชายหนุ่มหันหน้าไปคุยกับเลขาฯ ขณะที่มือยังเกาะไหล่ขวาของงามจรัส “งามเธอจะมาเรียนรู้งานกับพี่นะครับ”

เมื่อได้ยินเสียงชายหนุ่มเอ่ยชื่อตัวเอง งามจรัสจึงเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของร่างสูง เขายังยืนโอบไหล่ของเธอ และตอนนี้เธอก็เริ่มคลายจากคำสาป เริ่มขยับตัวให้หลุดพ้นจากมือใหญ่ แต่ยังไม่เป็นผลสำเร็จ

ธนบดีรู้สึกเหมือนโดนแอบมองจากคนที่เดี๋ยวกว่า ชายหนุ่ม

ก้มหน้าลงไปทันได้สบตากับเธอ และเลิกคิ้วเป็นเชิงถามว่าเธอมีปัญหาอะไร ก่อนตาคนจะมองเลยไปยังคนเป็นเลขาฯ

“ช่วยสอนงานให้เลขาฯ คนใหม่ของผมด้วยนะครับ”

ไฉไลอ้าปากค้างเตรียมถามเจ้านายหนุ่ม แต่ธนบดีเหมือนจะรู้ว่าเลขาฯ ตัวเองจะถามอะไรจึงเอ่ยบอกเธอว่า

“พี่ไฉไลก็เตรียมตัวต้อนรับเจ้านายคนใหม่ที่จะมาทำหน้าที่แทนผมนะครับ”

ชายหนุ่มพูด ริมฝีปากใหญ่ได้รูปยกยิ้มมุมปากให้เลขาฯ คนเก่งตามความเป็นประกายขณะก้มมองคนในอ้อมแขนอีกครั้ง

“ส่วนยายอ้วนนี่...จะตามผมไปเป็นเลขาฯ ที่สำนักงานใหญ่ ดังนั้นพี่ช่วยติวเข้มให้เธอด้วยนะครับ”

งามจรัสถึงกับปริตเมื่อได้ยินสรรพนามที่เขาใช้เรียกเธอแทนชื่อ ‘คำว้าอ้วน’ มันเกินไป เธอแคววกระยะสุดท้ายเท่านั้น ผู้ชายปากเสีย

หญิงสาวตัวดีสายตามองคนตัวสูงทันที่อย่างมีคำถาม เธอไปเป็นยายอ้วนของเขาตั้งแต่เมื่อไร แต่ชายหนุ่มกลับเพียงแค่อีกคิ้วมองเธอตอบด้วยสายตาทำท่าย ซึ่งเธอแปลท่าทางอีกคิ้วแบบกวนๆ ของเขาได้ว่า ‘เธอมีปัญหาอะไรไหมยายอ้วน’

สองหนุ่มสาวที่สร้างความเซอร์ไพรส์ให้ไฉไลยังจ้องตากันไม่เลิก ไม่สนใจด้วยว่ายังมีบุคคลที่สามยืนอยู่ด้วย ไฉไลได้แต่ยืนทำตาปริบๆ ไม่กล้าส่งเสียงขัดจังหวะ เหมือนเธอกำลังยืนอยู่ผิดที่ผิดทาง

ตลอดช่วงสายจนกระทั่งเลิกงาน วันนี้ไฉไลไม่มีโอกาสได้ พูดคุยกับน้องรักอย่างงามจรัสเลย เพราะเจ้านายหนุ่มสุดหล่อยึดตัวงามจรัสไว้ทั้งวัน ทั้งๆ ที่เขาเป็นคนขอร้องให้เธอเป็นคนสอนงานให้งามจรัส แต่เอาไปเอามาคนที่มึนหน้าทีสอนงานอย่างเธอกลับไม่มีโอกาสนั้นเลย

ไฉไลตั้งใจจะค้นเอาความจริงกับงามจรัสให้ได้ แอบไปปึงรักกับเจ้านายสุดหล่อของเธอตั้งแต่เมื่อไร ทั้งๆ ที่เธอกับงามจรัสสนิทกันมาก แต่น้องสาวนอกไส้กลับปิดบังเธอเสียสนิท

ไฉไลนั่งคิดถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วอมยิ้ม เธอชอบเล่าเรื่องราวตลกๆ ของงามจรัสให้เจ้านายหนุ่มฟังบ่อยๆ เวลาต้องเอางานไปให้ชายหนุ่มในห้อง เขาเพียงยิ้มซ้ำเรื่องที่เธอเล่าบ้าง เพราะเธอเป็นคนคุยเก่งจึงสรรหาเรื่องราวมากมายมาเล่าให้เจ้านายหนุ่มฟังเป็นประจำ และเรื่องตลกที่เธอชอบเล่าก็จะมาจากงามจรัสแทบทั้งนั้น เธอคิดว่าเจ้านายหนุ่มคงจะชอบงามจรัสจริงๆ

เป้าหมายของไฉไลตอนนี้เปิดประตูออกมาแล้ว

งามจรัสเดินหน้าออกมาจากห้องทำงานใหม่ที่ต้องใช้ร่วมกันกับเจ้านายหนุ่ม ร่างอวบมาหยุดยืนตรงหน้าโต๊ะทำงานของพี่สาว

ไฉไลมองสารูปน้องรักตัวเองที่มายืนถอนหายใจตรงหน้าเธอ ดึงเฮือกแล้วเฮือกเล่า แต่ไม่ยอมพูดอะไรออกมา หญิงสาวตรงหน้าเธอตอนนี้มีสภาพไม่ต่างอะไรกับคนเพิ่งตื่นนอนใหม่ หน้ามันเขັม จากสภาพที่เห็นคงไม่มีเวลาเติมแป้ง และผมยุ่งเหยิงนั่นอีก เธออยากหยิบกระจกมาให้คนตรงหน้าส่องดูสารูปตอนนี้จัง ไม่มีอะไรน่าดึงดูดเพศตรงข้ามเลยสักนิด

งามจรัสเห็นคนตรงหน้ามองเธอด้วยสายตาสำรวจจึงเอ่ยถาม “พี่ไฉไล หน้างามมีอะไรติดอยู่หรือเปล่า ทำไมจ้องแบบนั้นล่ะ”

“เธอทำเสน่ห์ใส่เจ้านายของพี่หรือเปล่า”

แทนที่จะได้คำตอบ งามจรัสกลับได้ยินประโยคคำถามชวนปวดหัวให้เธอเพิ่ม ไฉไลคิดได้อย่างไรว่าเธอทำเสน่ห์ใส่ผู้ชายที่อยู่ในห้อง ผู้ชายร้ายกาจคนนั้นใช้เธอทำโน่นทำนี่ไม่ได้หยุดทั้งวัน อย่างกับเธอเป็นทาสของเขา ตอนนี้เธอเหนื่อยมากและอยากกลับไปพักผ่อนที่ห้องที่สุด

เธอหลงเชื่อคำพูดของใจโลมาได้ยังไงตั้งนาน ผู้ชายแสนดี
เลิศเลอเพอร์เฟกต์ พ่อเทพบุตรที่เคยได้ยินจากคำบอกเล่าของใจโลอยู่
บ่อยๆ นั้นตรงกันข้ามกับที่เธอได้สัมผัสในวันนี้ชัดๆ ผู้ชายบ้าอำนาจ
เผด็จการ จอมโว้ยวาย คนอย่างเขาต้องเรียกว่าซาตานในคราบ
เทพบุตรต่างหากถึงจะถูก

งามจรัสไม่ได้ตอบคำถาม แต่ชวนคนตรงหน้ารีบกลับห้องพัก
เพราะตอนนี้ร่างกายของเธอเหนื่อยล้าเต็มทน

2

อิจฉา

เช้าวันใหม่ของงามจรัส หญิงสาวมาทำงานเช้าเป็นปกติ เช่นเคย แต่ที่ไม่ปกติสำหรับเธอวันนี้คือห้องทำงานใหม่ เธอกำลังนั่งทอดอารมณ์ขณะหลังพิงพนักเก้าอี้ตัวใหม่ หญิงสาวนั่งคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย แต่สุดท้ายก็วกกลับมายังเรื่องเจ้านายหนุ่ม จนคิดสองข้างแทบจะผูกโบได้ด้วยคิดไม่ตกกับสิ่งที่เธอกำลังเผชิญอยู่

งามจรัสหมุนลูกกุญแจไปด้วยขณะนึกถึงหน้าเจ้าของมันซึ่งยึดใส่มือเธอเมื่อวาน วันนี้เธอจึงเข้ามาในห้องทำงานส่วนตัวของเขาได้เมื่อไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากจำยอมทำตามคำสั่ง เธอจึงได้แต่ทำใจกับอะไรใหม่ๆ ที่เข้ามาแบบปุบปับไม่ทันตั้งตัว

ธนบดีเปิดประตูห้องทำงานเข้ามาก็เจอกับเลขาฯ คนใหม่ เธอกำลังนั่งคิดอะไรบางอย่าง บางทีเธอก็ทำหน้านี้ไว้ด้วยมวดสลับกับถอนหายใจ เหมือนกำลังมีเรื่องหนักใจให้แก้ไม่ตก ขณะที่เจ้าของร่างสูงก้าวเข้ามายืนแยงอากาศหายใจร่วมกันกับเธอภายในห้อง

หญิงสาวยังไม่รับรู้การมีตัวตนของชายหนุ่ม เธอยังนั่งเหม่อไม่รู้ตัวว่าเจ้านายกำลังจ้องหน้านวลลออของตัวเอง ชายหนุ่มจึงยื่นมือไปโบกตรงหน้าเธอ เพื่อพิสูจน์ว่าเธอยังมีประสาทสัมผัสในการรับรู้ที่ดี

“คุณเจ้านายมาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ” งามจรัสตกใจจนแทบหงาย

หลังตกเก้าอี้ เธอรีบเอ่ยถามเจ้านายหนุ่มด้วยน้ำเสียงลนลาน

ชายหนุ่มมองท่าผวากำลึงตกใจสุดขีดบวกับสีหน้าตื่นตูมของ
เลขยา คนใหม่ก็ถึงกับหลุดเสียงหัวเราะ “หิ” ออกมาอย่างกั้นไม่อยู่

“ก็มาตอนที่คุณกำลังนั่งคิดถึงผมอยู่ละมัง” ชายหนุ่มตอบกวนๆ
อย่างอารมณ์ดี

งามจรัสทำหน้าเหลอหลามองหน้าคนหล่อที่มากล่าวหาว่าเธอ
กำลังคิดถึงเขา อันที่จริงเธอก็คิดถึงเขาอยู่นั้นแหละ แต่ไม่คิดถึงเพราะ
พิศวาส ต้องบอกว่าคิดหาทางเลียงจากเขาถึงจะถูก

“และเลิกเรียกผมว่าคุณเจ้านายได้แล้ว ฟังแล้วมันจี้จู้หนู ผม
มีชื่อนะคุณ ต่อไปเรียกชื่อเล่นผม เข้าใจไหม”

เมื่อยังไม่ได้รับคำตอบจากหญิงสาว ชายหนุ่มจึงเน้นเสียงเข้ม
ถามคนตรงหน้าอีกครั้ง “เข้าใจไหม...งามจรัส”

“คะ เจ้านาย...” หญิงสาวทำเสียงประซดลากยาว ใบหน้าอวบ
อิมแสดงความขัดใจ

“แน่ะ! ยังอีกนะ” ชายหนุ่มทำเสียงทุ้มและเขม่นมองเธอ

“คะ คุณเพชร พอใจหรือยังคะ” งามจรัสจำต้องเรียกชื่อเล่น
ของชายหนุ่มตรงหน้า

ชายหนุ่มยิ้มกริ่มอย่างพอใจน้ำเสียงประซดประชันของเธอ แต่
เขายังอยากจะแกล้งคนตรงหน้าที่กล้าทำเสียงเล็กเสียงน้อยใส่เขาต่อ
สักนิดก่อนเริ่มงาน

ชายหนุ่มจึงเริ่มขยับร่างเข้าไปชิดโต๊ะทำงานของเธอแล้ววางมือ
หนาตาบลงไปในโต๊ะ เขาค่อยๆ เคลื่อนใบหน้าหล่อเหลาลงไปเรื่อยๆ
จนหยุดอยู่ตรงกับใบหน้ารูปไข่อวบอิมของหญิงสาว

งามจรัสจ้องมองการกระทำของชายหนุ่มที่ค่อยๆ ขยับหน้าหล่อ
ลงมาเรื่อยๆ หยุดห่างจากใบหน้าเธอไม่กี่เซนติเมตร สัมผัสได้ถึงลมหายใจ
แผ่วๆ ของเขาที่กระทบใบหน้าเธอ ร่างขาวอวบรีบขยับเลื่อนเก้าอี้

โดยใช้มืออวบของตัวเองดันขอบโต๊ะเพื่อให้เก้าอี้ที่นั่งอยู่เลื่อนออกไปด้านหลัง ห่างจากชายหนุ่มให้มากที่สุด เขาทำเธอหายใจไม่ทั่วท้อง รู้สึกใจสั่นไหว ออกด้านซ้ายมันเต้นโครมครามควบคุมไม่อยู่ ความรู้สึกนี้มันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ธนบดีมองใบหน้าขาวเนียนของหญิงสาว ใบหน้าเธอเปลี่ยนเป็นสีแดงจัด ด้วยผิวที่ขาวใสของเธอจึงทำให้มองเห็นเส้นเลือดได้ชัดเจน หญิงสาวตรงหน้ามีรูปร่างค่อนข้างอวบ แต่ไม่ถึงกับอ้วน เธอมีผิวขาวจัด หน้าตาธรรมดา ไม่ใช่คนสวย แต่ก็ไม่ใช่เหร ในสายตาของเขาเธอก็แอบน่ารักดี ผู้หญิงผิวขาว อวบ ตาดี มีลักยิ้มข้างแก้ม

เขาได้แต่อมยิ้มกับสิ่งที่ตัวเองคิด จากตอนแรกທີ່คิดจะให้เธอเป็นแค่แฟนก้ามะลอ แต่ทำไมใจของเขาถึงเรียกร้องอยากให้เธอเป็นแฟนตัวจริง และทำทางเดินๆ ของเธอนั้นอีก ช่างกระตุ้นต่อมบางอย่างของเขาให้รู้สึกอยาก...อยากล่าเหยื่อ

“คุณหนักเท่าไร” ธนบดีขยับปากได้รูปเอ่ยถามหญิงสาวหน้าตาเฉย เหมือนเป็นคำถามธรรมดาทั่วๆ ไป

งามจรัสตกใจ เขามีอะไรมาเซอร์ไพรส์เธอตลอด แล้วผู้ชายอะไรกันกล้าถามน้ำหนักผู้หญิง จะมีผู้หญิงอวบแบบเธอสักกี่คนที่ชอบคำถามแบบนี้จากผู้ชายหล่อๆ หญิงสาวแอบขุ่นเคืองเจ้านายหนุ่ม

“รีบๆ ตอบมาสิคุณ เพื่อมีใครมาถามว่าแฟนผมหนักเท่าไรจะได้ตอบถูก” ชายหนุ่มหาเหตุผลมาอ้าง แค่อยากแกล้งให้เธอรู้สึกเขินอายเล่นเท่านั้น

“มันเกี่ยวอะไรกับน้ำหนักงามไม่ทราบคะ”

งามจรัสขมใจกลั่นอารมณ์คุกรุ่นที่เริ่มปะทุ แต่เมื่อรอยหยักในสมองของเธอเริ่มทำงานความคิดใหม่ๆ ก็แล่นแวบเข้ามาในสมอง หญิงสาวจึงแปรเปลี่ยนอารมณ์ฉับไว

“เปล่า”

“ถ้าการที่เราเป็นแฟนกันแล้วน้ำหนักของงามมันเป็นปัญหามาก
นัก งั้นเราเลิกกันเถอะค่ะ” หญิงสาวขยับริมฝีปากยิ้มกว้างแสดงอาการ
ดีใจ

เธอเพิ่งจะเห็นข้อดีของน้ำหนักค่อนข้างเยอะนิดหน่อยของ
ตัวเองวันนี้แหละ ถ้ามันช่วยให้รอดพ้นจากการเป็นแฟนก้ำมะลอ
ของเขาได้ เธอยอมที่จะกินเยอะๆ มากกว่าเดิมหลายๆ เท่า ถ้าทำให้
คนตรงหน้าลืมนึกถึงความตั้งใจ

“ฝันเฟื่องไปแล้ว คิดเหอว่าผมจะลืมนึกความตั้งใจ”

“อีกอย่าง คุณต้องเป็นแฟนตัวจริงของผมด้วย เพราะผมเริ่มจะ
ชอบคุณจริงๆ ชะแล้ว แม่ขาวอวบซาลาเปาตัวกลมของผม’

เขาได้แต่เก็บประโยคหลังไว้ ไม่กล้าเอ่ยออกมา เดี่ยวกระต่าย
ตัวขาวอวบของเขาจะตื่นตูมกระโดดหนีไปเสียก่อน แล้วเขาจะต้อง
ออกแรงเหนื่อยตามจับกลับมา

“แล้วคุณเพชรอยากจะรู้น้ำหนักของงามไปทำไมล่ะคะ”

เธอถามเพราะอยากรู้เหตุผลของเขาจริงๆ เพื่อน้ำหนักของเธอ
อาจจะมีประโยชน์ สร้างโอกาสบางอย่าง เธอจะได้รับค้ำไถ่โอกาสนั้น
เอาไว้ หญิงสาวคิดเข้าข้างตัวเอง จินตนาการสร้างภาพอันแสนสดใส
ละเมอเพื่อพักไปเรื่อย

“ไม่ทำไมหรอก ผมแค่อยากรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับแฟน แค่นั้น
แหละ” ชายหนุ่มยิ้มไหล่เอ่ยตอบง่ายๆ อย่างสบายอารมณ์

อ้าว... ความฝันของเธอดับสลายเมื่อได้ยินคำตอบที่ไม่มีอะไร
ซ่อนเอาไว้ ชายหนุ่มแค่อยากรู้ เธอเพิ่งจะรู้ ผู้ชายที่เป็นแฟนกันคำถาม
แรกที่เขายกมาถามคือน้ำหนักของผู้หญิง และเธอได้รู้อีกอย่างว่าผู้ชาย
หน้านี้จริงจังตลอดเวลา และหน้าตาที่เขาชอบทำคือภาพมายา
หลอกสายตามาตลอด ช่างแตกต่างกับหน้าตาทะเล้นๆ และท่าทาง
กวนๆ ของเขาตอนนี้นัก

งานแรกของงามจรัสในหน้าที่เลขานุฯ ของธนบดีวันนี้คือ ชงกาแฟ หลังจากปะทะฝีปากกับเจ้านายหนุ่มในตอนเช้าก่อนเริ่มงาน เธอก็กล้าพูดคุยกตอบโต้กับเขามากขึ้น กาแฟแก้วแรกที่หญิงสาวชงให้เขาถูกยื่นไปวางตรงหน้าเจ้านายหนุ่ม กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นมีควันพวยพุ่งขึ้นมาจากแก้วใบเล็กทำให้รู้ว่ากาแฟนี้กำลังร้อนๆ กลิ่นหอมๆ ชวนให้อยากลิ้มลอง

ธนบดีมองแก้วกาแฟ กลิ่นของมันยั่วให้เขาอยากจะชิมรสชาติแล้วละสิ จะถูกปากเขาสักแค่ไหน

ชายหนุ่มคว้าแก้วกาแฟตรงหน้ามาสูดดม ก่อนจะจ่อไปที่ริมฝีปาก กระดกกันแก้วขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้กาแฟข้างในไหลรินเข้าปากอย่างช้าๆ รสชาติสัมผัสนุ่มลิ้นติดปาก ‘แต่เฮ้ย!’

“ทำไมกาแฟมันถึงหวานขนาดนี้ ถ้ามันเปลี่ยนเป็นสีชมพู ผมคงเรียกว่านมเย็นนะเนี่ย” ประโยคแรกที่ชายหนุ่มเอ่ยออกมาหลังจากดื่มกาแฟฝีมือเลขานุฯ คนใหม่

งามจรัสที่กำลังลึนอยู่ตรงหน้าชายหนุ่มเกิดอาการเซ็งจัด นึกว่าเขาจะชมเธอเสียอีก เธอตั้งใจชงสุดฝีมือเพื่อมารับคำชม นี่ไม่ชมแถมยังมาว่ากาแฟรสโปรดของเธออีกนะ...งามจรัสกล่าวหาชายหนุ่มด้วยสายตา

“ไปชงมาใหม่เลย ผมไม่ชอบรสหวานๆ เหมือนคุณหรอกนะ” เสียงข่มไม่สบอารมณ์ ชายหนุ่มจ้องมองหญิงสาวกลับแบบที่เธอจ้องมองเขา ถึงเธอไม่เอ่ยปาก แต่เขาก็อ่านสายตาออก เพราะเปิดเปลือกตาเห็นไปถึงความคิดของเธอ

งามจรัสจำเป็นต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้สายตาของเจ้านาย ตาคมของเขาเหมือนมีพลังมากกว่าสายตาร้อนแรงของเธอ ยกนี้เธอจึงยอมเขาตามเคย เอ๊ะ! เขารู้ได้ไงว่าเธอชอบรสหวาน หญิงสาวขบคิด

“แค่ชงกาแฟไม่ถูกปากแก้วเดียวเอง ก็ทำเสียงดูใส่เกมด้วย”

งามจรัสก็ม้วนหน้ามือรับคำสั่ง ได้แต่บ่นพึมพำเสียงเบา ไม่ให้คน
ตรงหน้าได้ยิน

ตามคของธนบดีเหล่าองหญิงสาว เธอจะรู้ไหมนะ ท่าที่เธอ
ก้มหน้าเหมือนยอมเขาแล้วบ่นเบาๆ ทำให้เขาอยากจะแกล้งเธอ
มากกว่าเดิม เธอมีแรงดึงดูดอะไรที่ทำให้เขาสนใจในตัวเธอได้มาก
ขนาดนี้ ผู้หญิงอื่นๆ เงียบๆ ท่าทางเรียบร้อยแบบเธอ เขาแถมท่าทาง
ดื้อเงียบเพิ่มให้อีกข้อ ลึกๆ ข้างในแล้วจะเป็นอย่างที่เขาเห็นตอนนี้
หรือเปล่านะ

กาแพแก้วที่สองคราวนี้เธอจะไม่พลาดแน่นอน เพราะเธอแหวะ
ถามใจโลที่หนึ่งอยู่หน้าห้องก่อนเดินเลยไปยังมุมที่ใช้สำหรับซิงเครื่องดื่ม
ของบริษัท ปกติหน้าที่ซิงกาแพจะเป็นของป้าแม่บ้าน ป้าแจะมาเสิร์ฟ
ให้ชายหนุ่มทุกเช้า หรือไมใจโลก็จะเป็นคนทำหน้าที่นี้ แต่ตอนนี้กลายเป็น
มาเป็นที่เธอโดยชอบธรรมคนเดียว

วันนี้ตอนบ่ายแผนการตลาดคึกคักเป็นพิเศษ แต่ละนาง
กริดตา ปิดแก้ม เขียนคิ้ว จัดเต็มกันทุกคน ปกติก็แต่งตัวสวยเป๊ะเวอร์
กันอยู่แล้ว แต่วันนี้ทุกคนจัดเต็มกว่าเดิมเพราะพวกเธอจะได้เข้าประชุม
กับผู้จัดการหนุ่มสุดหล่อ

งามจรัสรับคำสั่งของธนบดีให้นำเอกสารที่เขาเซ็นอนุมัติเรียบร้อย
มาคืนให้ ‘คุณหญิง’ เธอเป็นหัวหน้าแผนการตลาด ตอนนี้เธอกำลัง
นั่งกริดตาเล็กจนคมเฉียว งามจรัสมองไปที่หัวห้องของแผนการตลาด
ทั้งห้องมีพนักงานจำนวนห้าคน ตอนที่เธอเดินเข้ามาไม่มีใครสนใจเธอ
เลยสักคน แค่นหันมามองแล้วกลับไปสนใจส่องกระจกตรงหน้าและทำ
อะไรกับใบหน้าของพวกตนต่อ ไม่มีใครเอ่ยถามเธอสักคนว่าเธอมาทำ
อะไร

งามจรัสยื่นรอกจนกระทั่งเห็นคุณหญิงปิดแก้ม ทาลิปสติกสีชมพู

สบนริมฝีปากจนแวววาว เธอจึงเดินเข้าไปหาและนำเอกสารไปวางตรงหน้าพร้อมเอ่ยบอกว่าผู้จัดการเห็นเอกสารให้แล้ว ให้ไปจัดการต่อได้เลย เอกสารฉบับนี้เป็นการอนุมัติเงินจำนวนหลักหมื่น เพื่อให้คุณหญิงจัดหาของสมนาคุณแก่ลูกค้า

หญิงสาวที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ของเธอมองงามจรัสที่ยืนอยู่ไม่ห่างจากโต๊ะทำงานของเธอนัก เธอใช้สายตาสำรวจแกมจิกกัดสาวอวบ

“เธอเป็นเด็กเดินเอกสารให้คุณบดีตั้งแต่เมื่อไหร่” คุณหญิงหัวเราะแผนกเอ่ยประโยคแรกกับงามจรัสด้วยเสียงแข็งๆ พร้อมตาเฉียวเขม่นมอ

“เอ่อ...งามย้ายไปเป็นเลขานุการของผู้จัดการค่ะ” งามจรัสตอบตามจริง

“ทำไมฉันไม่รู้เรื่อง เธอแอบอ้างหรือเปล่ายะ พนักงานทำเอกสารแผนกคิรซืออย่างเธอเนี่ยจะไปเป็นถึงเลขานุการ คุณบดีได้”

คุณหญิงเอ่ยด้วยความประหลาดใจ และใช้มือเรียวปิดปากหัวเราะคิกๆ อย่างไม่เชื่อคำพูดของงามจรัส

“ค่ะ” งามจรัสตอบสั้นๆ และขอตัวกลับไปยังห้องทำงานของตัวเอง

คำว่า ‘ค่ะ’ ของงามจรัสยังคาใจคุณหญิง และนัยน์ตาที่มีแววอยากรู้ อยากเห็นของลูกน้องสาวทั้งสี่ก็มองหัวเราะอย่างรอคอย อยากถามว่าเรื่องที่ไต่ถามเมื่อกี้ของงามจรัสจริงเท็จแค่ไหน

หรือขาลือวันก่อนที่สาวๆ แผนกคิรซือพูดกันนั้นเป็นเรื่องจริง... ที่งามจรัสถูกลากเข้าห้องทำงานของผู้จัดการ และปิดประตูเงียบไปนานสองนาน

บริษัททีที มาร์เก็ตติ้งแอนด์ดีไซน์ จำกัด ผลิตออกแบบ
สื่อสิ่งพิมพ์ทุกชนิด รวมถึงการออกแบบและผลิตบรรจุภัณฑ์ให้บริษัท
ชั้นนำของประเทศ โดยบริษัทมีเวบเดอร์และซัพพลายเออร์รองรับการ
ผลิตตามคำสั่งซื้อของบริษัทได้หลายที่ด้วยกัน บริษัทมีระบบรับประกัน
คุณภาพสินค้าให้ลูกค้าอย่างดีเยี่ยม จึงทำให้ลูกค้าเชื่อมั่นและไว้วางใจ
ที่จะใช้บริการ

ณ ห้องประชุมสาขาย่อยจังหวัดชลบุรี บริษัททีที มาร์เก็ตติ้ง
แอนด์ดีไซน์ จำกัด วันนี้ธนบดีผู้จัดการสาขานัดประชุมกับแผนก
การตลาดเพื่อปรึกษาแผนงานลูกค้ารายใหม่ที่บริษัทเพิ่งได้มา ลูกค้า
รายใหม่ต้องการที่จะผลิตบรรจุภัณฑ์ขนมขบเคี้ยวตัวใหม่

คุณหญิงหัวหน้าแผนกการตลาดและลูกน้องสาวสวยทั้งสี่ที่มีชื่อ
เรียกกันว่าก๊ากก เกอร์รี่ น้าหวาน และชมพู มานั่งรอผู้จัดการหนุ่มตั้งแต่
ยังไม่ถึงเวลานัดด้วยซ้ำ

ธนบดีเปิดประตูห้องประชุมเข้ามาเจอกับสาว ๆ ทั้งห้าที่มารอ
พร้อมอยู่แล้ว

หญิงสาวที่หอบแพ้มเอกสารเดินตามชายหนุ่มเข้ามาถึงกับผวา
ตกใจเมื่อเห็นรอยยิ้มหวานหยดของแต่ละนางที่ส่งตรงมาให้ชายหนุ่ม
รอยยิ้มนั้นเมื่อมันเลยมาถึงเธอกลับไม่หวานหยดเหมือนน้ำผึ้งเสียแล้ว
เหมือนลาวาร้อนๆ ถ้าเป็นแบบนี้จริงๆ ผิวขาวๆ ของงามจรัสคงไหม้
ไปทั้งตัว

งามจรัสขนพองสยองเกล้าเมื่อเห็นนัยน์ตาวาววับของพวกหล่อน
เธอได้แต่ก้มหน้าหลบตาพวกนั้น ร่างอวบเดินตามเจ้านายหนุ่มเข้าไป
นั่งข้างเขาเงิบๆ เพราะไม่อย่างมีเรื่องกับใคร อยากอยู่ในมุมเงิบ
สงบของตัวเองต่อไป

ในห้องประชุมสาว ๆ ทั้งหลายต่างอิจฉางามจรัสที่ได้รับความ
สนใจจากธนบดีเป็นพิเศษ ในระหว่างประชุมชายหนุ่มคอยพูดคุย

แนะนำในเรื่องที่หญิงสาวข้างกายยังไม่เข้าใจในหัวข้อประชุม ชายหนุ่ม
เอาแต่สนใจอธิบายให้งามจรัสฟัง จนไม่รู้ถึงสายตาของคนอื่นๆ

ท่าทางทั้งสองสนิทสนมกันอย่างมาก บ่งบอกว่าทั้งคู่ไม่ได้
เป็นแค่ลูกน้องกับเจ้านายธรรมดาแน่นอน ต้องมีอะไรในกอไผ่ชั่ววู
สำหรับสองคนนี่ นี่คือผลสรุปในที่ประชุมสำหรับสาว ๆ แผนกการตลาด

เหตุการณ์ในห้องประชุมสร้างความผิดหวังให้สาว ๆ แผนก
การตลาดออกหักไปตาม ๆ กัน อุตส่าห์แต่งตัวสวยเพื่อหวังให้ชายหนุ่ม
สนใจ แต่กลับเป็นพนักงานสาวแผนกคิวซีที่ไม่มีอะไรโดดเด่น
ความสวยก็ไม่มี หน้าตาก็แสนจะธรรมดา สูงก็ไม่สูง แถมยังอวบจน
เกือบอ้วนอีก จะมีดีก็แค่ความขาวเท่านั้น ไม่เคยอยู่ในข่ายสาวที่
สมควรแย่งชิงชายหนุ่มเลย แต่หล่อนกลับคิดว่าชายหนุ่มไปได้ สร้าง
ความเจ็บปวดให้สาวสวยของแผนกการตลาดยิ่งนัก ที่ต้องแพ้คนที่
ความสวยด้อยกว่าพวกเธอ

3

เสน่ห์แรง

“ยายงามจรัส หล่อนไปทำเสน่ห์มาจากที่ไหนยะ บอกฉันหน่อย เผื่อฉันจะได้ไปทำบ้าง”

คุณต้อม หัวหน้าแผนกคิ่วซีเอ่ยทักอดีตลูกน้องสาวตัวอวบด้วยน้ำเสียงจิกกัด

คุณต้อม ชายหนุ่มรูปร่างผอมเพรียว ตัดผมสั้นรองทรง แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสุดเนียบ เสื้อเชิ้ตเรียบกริบมาคู่กับกางยีนส์เข้มยี่ห้อดังพิดเปรี้ยะ ชายหนุ่มเป็นผู้ชายนยะ ถ้ามองเผินๆ ระวังเกล็กก็เหมือนผู้ชายคูดีคนหนึ่ง แต่ถ้าขยับเข้ามามองระวังเกล็กๆ ก็รู้ทันที่ว่าชายหนุ่มเป็นประเภทชอบผู้ชาย ทำทางแสดงออก การกรีดนิ้ว คำพูดเหน็บแนมแถมจิกกัด ฝิปากยิ่งกว่าผู้หญิงเต็มร้อยเสียอีก จะกัดจิกใครแต่ละทีก็แสบเข้าไปถึงในทรวง

“แหะๆ คุณต้อมสวัสดีค่ะ” งามจรัสไม่รู้จักตอบคำถามของอดีตหัวหน้างานแบบไหนดี จึงกล่าวสวัสดีนำทางไปก่อน

สาวอวบยกมือไหว้อย่างอ่อนช้อยพร้อมฉีกปากกว้างเป็นรอยยิ้ม เพราะรู้จักนิสัยยอดีตหัวหน้าเป็นอย่างดี คุณต้อมชอบคนที่นอบน้อมพูดจาคะฉนง ดังนั้นงามจรัสเองก็ต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์เช่นนี้เป็นประจำ วันไหนอารมณ์ดีก็ตีใจหาย วันไหนอารมณ์แปรปรวน

บรรดาลูกน้องแบบพวกตนก็ตัวใครตัวมัน เตรียมหาหลุมหลบภัยกัน
เป็นพัลวัน

“ยะ...หล่อน สวัสดิ์” เสียงใหญ่ดัดให้เล็กแหลม ตาเฉียววัด
มองสำรวจสาวอวบตรงหน้าอย่างถี่ถ้วน เผื่อจะเจออะไรดีในร่างกาย
ของเธอ เมื่อมองหาอย่างไรรู้ก็ไม่เจอจึงเอ่ยกับสาวอวบอีกครั้ง

“ฉันถามจริงๆ” เสียงดัดแหลม เอ่ยจริงจังพร้อมก้มหน้าจ้อง
ใบหน้าอวบอิมของงามจรัส

“หล่อนไปทำที่ไหนมา อาจารย์สำนักไหน บอกฉันมาเถอะ”
คราวนี้เขาถามหญิงสาวด้วยเสียงเบากว่าเดิม เพราะขณะนี้พนักงาน
ในแผนกเริ่มทยอยเดินกลับเข้ามาทำงานในห้อง

ทุกเช้าก่อนเริ่มงานพนักงานแผนกคิวซีต้องออกไปเดินเพื่อสร้าง
ความกระปรี้กระเปร่า และให้ร่างกายตื่นตัว พนักงานหลายสิบคน
ทยอยเดินเรียงตัวเข้าห้องทำงาน เจอหัวหน้าชายณะยะกับอดีตลูกน้อง
สาวกำลังก้มหน้ากระซิบกระซาบกันอยู่สองคน ก็ยิ่งเป็นการกระตุ้น
ต่อมอยากรู้อยากเห็นของบรรดาลูกน้องที่ขอบสอรู้เรื่องชาวบ้าน
ไปทั่ว

งามจรัสไม่รู้ว่าจะตอบแบบไหนดีให้เป็นที่น่าพอใจสำหรับอดีต
หัวหน้างาน เธอไม่เคยไปทำเสน่ห์ที่ไหน ไม่เคยรู้จักอาจารย์ไสยศาสตร์
ที่ไหนมาก่อน ที่สำคัญแม้กระทั่งการดูดวงเธอยังไม่เคย แบบนี้จะไป
รู้จักสำนักอาจารย์แบบนั้นได้อย่างไร งามจรัสกลอกตาและพยายาม
หลบสายตาแหลมคมให้พ้น แต่ก็ไม่เป็นผล ปากรูปกระจับของงามจรัส
จำต้องขยับทำงาน

“ไม่รู้เขาเรียกทำหรือปล่านะคะคุณด้อม” งามจรัสเอ่ยแบ่งรับ
แบ่งสู้ “งามเคยไปรดน้ำมนต์ที่สำนักของคุณป้าท่านหนึ่ง”

งามจรัสกระตุ้นรอยหยักในสมองให้ทำงานอย่างหนัก พยายาม
คิดชื่อสำนักอาจารย์ที่เธอเคยเห็นผ่านตาดยามนั่งรถสองแถวผ่าน เธอ

เคยเห็นป้ายสำนักไสยศาสตร์อยู่ที่ทางผ่านกลับห้องพัก เธออยากยก
หูโทรศัพท์ไปถามในใจจริงๆ ว่าชื่ออะไร

คุณต้อมทำตาโต มองสาวอวบอย่างตั้งใจฟัง พร้อมยกนิ้วชี้ขึ้น
มาแล้วทำท่าจุปากเพื่อเป็นสัญญาณให้งามจรัสพูดเสียงเบา เตียว
คนอื่นได้ยินและแห่ไปสำนักอาจารย์นั้นก่อนที่ตนจะได้ไป

“แอ๋ๆ งามจำชื่อไม่ได้” งามจรัสหัวเราะกลบเกลื่อน เอ่ยตอบ
อ้อมแอ้มเสียงเบา หญิงสาวรีบอธิบายเส้นทางไปยังสำนักอาจารย์
ไสยศาสตร์ที่เธอนั่งรถผ่านเป็นประจำอย่างละเอียด

คุณต้อมจดจำรายละเอียดที่สาวอวบเอ่ยบอกอย่างแม่นยำ
พร้อมกับหมายมาดว่าจะไปตอนเย็นให้ได้ เพื่อจะมีโชคได้ผู้ขายรวยๆ
มาทำแฟนสักคนเหมือนหญิงสาวรูปร่างอวบอ้วนตรงหน้า หรือไม่ก็
ขอเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาเอามาเคี้ยวกรูบกับคงอวยไม่หยอก
ชายใจสาววาดภาพอันสวยงามเอาไว้ในห้วงความฝันอันแสนสุข
คนเรากลัวความหวังและจินตนาการก็ทำให้สุขได้

บรรดาลูกน้องสาวๆ หลายคนหุ้มนิ้วไปตามๆ กัน พยายามฟัง
บทสนทนาของหัวหน้ากับงามจรัส ถ้าไม่ติดว่าหัวหน้าอยู่ด้วยคงกรู
กันเข้าไปสอบถามสาวอวบไปแล้ว แต่นี้ยังมีความเกรงใจหัวหน้าอย่าง
คุณต้อม จึงจำต้องระงับความอยากรู้อยากเห็นเอาไว้ ทำที่เป็นตั้งใจ
ทำงานกันอย่างพร้อมเพรียง

งามจรัสคลายความตื่นเต้นและหวาดผวาลง เมื่อคุณต้อมเลิก
ถามคำถามชวนปวดหัว เธอยืนกล่อของขวัญเล็กๆ ไปตรงหน้าอดีต
หัวหน้างาน

“คุณต้อมขา...” งามจรัสเอ่ยเสียงหวาน “ของขวัญจากเวน-
เดอร์ส่งมาถึงคุณต้อมค่ะ พี่แอดมินฝากมา”

งามจรัสจิกยิ้มกว้าง ยืนกล่อสิ่งอันสวยงามไปให้อดีตหัวหน้างาน
แวบตาสื่อว่าสาวอวบแสดงอาการอยากเห็นของที่อยู่ในกล่อง ตื่นเต้น

แทนคนได้รับ

“หล่อนไม่ต้องมาทำหน้าแบบนี้” คุณต้อมเริ่มเสียงเปลี่ยนเมื่อได้สิ่งที่ต้องการ เริ่มใช้เสียงเข้มแบบหัวหน้างานเอยกับงามจรัสเหมือนดังเช่นเคยทำ

“เหอะๆ งามเปล่าอยากรู้ณะคะ” สาวอวบพูด ใบหน้าอวบอิมส่ายไปมา เธอใช้ส่ายตาบ้องแบ๊วประคบทำทางขณะมองคุณต้อม

“เหรอะ” คุณต้อมเอ่ยเสียงสูง ใช้ส่ายตาดจิก ระวังอาการอยากรู้ของสาวอวบได้เป็นอย่างดี

“แต่ส่ายตาหล่อนมันฟ้อง มันลั่นระริกอยากจะดูของของฉันอยู่ไม่ใช่หรอ” คุณต้อมเอ่ยอย่างรู้ทัน จิกตามองเพื่อสะกดร่างอวบเอาไว้

งามจรัสรีบหลุบตาลง เธออยากจะทำต่อว่าส่ายตาของตัวเองน่ารักชอบทำเจ้าของชายหน้าอยู่เรื่อย ส่ายตาเจ้ากรรมของเธอมันชอบทำตามใจตัวเองแบบไม่ไว้หน้าเจ้าของ สาวอวบยกความผิดทั้งหมดไปลงที่ส่ายตา เพราะมันชอบทำอะไรเปิดเผยให้คนอื่นจับได้ ดังนั้นเธอจึงก้มหลบให้พันธุ์มีของตาคนเฉียบของอีกฝ่าย

งามจรัสค่อยๆ เงยหน้าจากพื้นแล้วฉีกปากยิ้มกว้างให้อีกฝ่ายจินตาคีๆ ของเธอเล็กลงแทบปิดสนิท “แะๆ ส่ายตาคุณต้อมฉลาดๆ นะคะ” เธอเงยหน้ามาทำใจดีสู้เสือ ส่งรอยยิ้มสันติภาพของตัวเองเข้าสู่

“ยะหล่อน...” คุณต้อมเอ่ยพร้อมกับมองหญิงสาวอย่างเอือมระอา

“ฉันว่าเสน่ห์ของเขามันแรงดีจริงๆ ไม่งั้นคนแบบหล่อนคงไม่มีวาสนาได้คุณบดีไปทำแฟน” คุณต้อมพูดจบก็เหยียดริมฝีปาก ตาคมจับจ้องร่างอวบด้วยความประหลาดใจ

“งาม...งามไปทำงานก่อนนะคะ” งามจรัสหาทางหลีกเลี่ยงออกไปจากตรงนี้ เธอไม่น่าหวังดีอาสาเอาของมาให้คนตรงหน้าเลย เหมือน

มาโดนยาอย่างไรก็ไม่รู้

งามจรัสเดินออกจากห้องทำงานของแผนกคิวิซีเพื่อกลับ
ห้องทำงานของตัวเอง ระหว่างทางเจอถูกกักกับชมพู สาวสวยจาก
แผนกการตลาด งามจรัสส่งยิ้มหวานสันติภาพของตัวเองไปให้ทั้งสอง
สาวก่อนตั้งคนที่เคยทำและเธอมักจะได้อวยยิ้มตอบกลับมาด้วย
ทุกครั้ง แต่ครั้งนี้กลับไม่เหมือนเดิม สองสาวสะดุ้งหน้าจันผมยวสสวย
ปลิวฟาดหน้าขาวอวบ งามจรัสมองตามพวกหล่อนด้วยความงุนงง
และยกมือลูบหน้าตัวเองเพราะแสบจากเส้นผมฟาดหน้า

งามจรัสเดินต่อไปอีกนิดก็จะเอ่ยกับร่างใหญ่ของชายหนุ่มนามว่า
พีเป้ เธอทำเหมือนเดิมเป๊ะ ฉีกยิ้มกว้างนำไปก่อน “พีเป้หวัดดีคะ” เธอ
เอ่ยทักชายหนุ่มเสียงใส

“ดีจ๊ะ น้องงามคนสวย แต่พี่ว่าเราเลิกกันเถอะ”

หนุ่มเป้เอ่ยกับสาวอวบด้วยท่าทางเกรงใจ ร่างใหญ่ค้อมศีรษะ
ลงและเดินผ่านร่างของงามจรัสไปด้วยท่าทางเคารพ ดูสุภาพเรียบร้อย
จนเกินเหตุ

งามจรัสมองตามพีเป้เดินจากไปด้วยความงุนงง ปกติเธอกับ
พีเป้ พนักงานแผนกสต็อกพูดคุ้ยล้อเล่นกันเป็นประจำ ชายหนุ่มชอบ
ล้อว่าเธอกับเขาเป็นแฟนกัน วันนี้กลับมากบอกเลิกซะงั้น งามจรัสเลิก
คิดมาก เธอสลัดศีรษะให้หายมึนงงก่อนจะก้าวเดินต่อไป

“คุณหนูงามขา...” เสียงเรียกดังมาแต่ไกล

งามจรัสมองร่างสมบูรณ์ของคุณป้าแม่บ้าน วันนี้คุณป้าเธอมา
แปลก หญิงสาวมองคนทักด้วยความประหลาดใจ ปกติแกลงจะเรียก
งามจรัสว่ายายงาม แต่วันนี้เปลี่ยนคำเรียกเธอซะเพราะพรุ่งนี้ จาก
ยายงามกลายเป็นคุณหนูงามเฉยเลย สร้างความอัศจรรย์ใจให้แก่
งามจรัสถึงนั้ก

“ป่าเรียกงานแบบเดิมเถอะค่ะ...ฟังแล้วมันจ๊ากเดียวม...”

ประโยคหลังหญิงสาวทำท่าประกอบคำพูดตามไปด้วย เธอหดคอทำท่ายุกยิกแสดงอาการจ๊ากจี้แบบที่พูดออกไป

คุณป้าแม่บ้านหัวเราะเสียงดังคิกคักชอบใจท่าทางของหญิงสาว เธอเป็นคนน่ารัก ชอบสร้างรอยยิ้มให้คนอื่นเป็นประจำ สาวอวบคงมีเสน่ห์ตรงนี้ ถึงได้มัดใจผู้จัดการหนุ่มจนอยู่หมัด

“อู๋...ป่าเรียกว่าคุณหนูงามนะดีแล้ว...ให้ป่าเรียกเถอะ เรียกแบบนี้แล้วสบายใจ” คุณป้าเอ่ยอย่างสบายใจเหมือนที่พูดจริงๆ

“แล้วป่าเรียกงาม มีอะไรหรือเปล่าคะ” งามจรัสเอ่ยถามอย่างสงสัย อยากรู้ฐานะของอีกฝ่าย

“อ้อ...ผู้จัดการจะกินกาแฟฝีมือคุณงามนะคะ เธอให้ป้ามาตามหา คุณทำจะหงุดหงิดด้วยนะคะ”

ประโยคหลังคุณป้าเข้าไปพูดใกล้ร่างอวบ ป้องปากกระซิบบอกหญิงสาวด้วยความหวังดี

งามจรัสทำตาโต ยกมือทาบออกอย่างตกใจ เธอพาร่างอวบก้าวเดินจากไปด้วยความเร่งรีบ วันนี้เธอลืมทำภารกิจสำคัญ

ก๊อก! ก๊อก!

“เอสเพรสโซร้อนๆ มาแล้วคร้า...”

เสียงใสดังมาก่อนคนร่างอวบจะปรากฏตัว เธอมาพร้อมแก้วกาแฟในมือ เจ้าของโบหน้าอวบอิมฉีกยิ้มหวานนำไปก่อนตามสไตล์ของเธอ เป็นวิธีการเอาตัวรอดที่ดีที่สุดสำหรับสาวอิมง่าย อิมทุกสถานการณ์

“ใครบอกว่าอยากกินกาแฟร้อน” เสียงทุ้มดังขึ้น ชายหนุ่มไม่ได้เงยหน้ามองเจ้าของเสียงสดใสด้วยซ้ำ โบหน้าหล่อของชายหนุ่มเอาแต่สนใจเอกสารตรงหน้า

งามจรัสแทบเงิบ เธอวางแก้วกาแฟลงบนมุมโต๊ะทำงานของ
เจ้านาย ร่างอวบๆ ก้มหน้ามองใบหน้าเจ้านายจนตอสนี้ร่างอวบอัด
ของเธออยู่ในท่าโก้งโค้ง ก้นงอนชี้ฟ้า หลังแอ่น แขนอวบๆ เท้าบนโต๊ะ
ทำงานตัวใหญ่ เพื่อจะใช้ตาตีๆ มองหน้าหล่อๆ ของเจ้านายชัดๆ
อยู่ในระดับเดียวกัน

ธนบดีจำต้องเงยหน้าสบตากับหญิงสาว ชายหนุ่มมองท่ายืน
ของเธอด้วยสายตาประหลาดใจ เธอช่างทำไปได้ จะมีผู้หญิงคนไหน
บ้างกล้ายืนท่าแบบเธอ ‘ยายบ้าเอ๊ย นับวันยิ่งจะเพี้ยนไปใหญ่’ เขาว่า
เธอด้วยสายตา

“เหอะๆ คุณเพชรไม่กินกาแฟรึண் แล้วจะกินกาแฟอะไรคะ”
งามจรัสเอ่ยถามความต้องการของชายหนุ่ม

“กาแฟเย็น ไปหามา” ธนบดีตอบคำถามของเธอเสียงเข้ม
ใบหน้าหล่อของเขามองใบหน้าอ้อมด้วยสายตาเย็นชา เพราะเขาแอบ
เคืองเธอที่แอบคุยกับผู้ชายอื่น เขาไม่ได้หึงนะ แต่ไม่ชอบ ชายหนุ่มยิ้ม
บอกตัวเองในใจ

งามจรัสเลิกคิ้วมองเจ้านายด้วยความประหลาดใจ เขาไม่เคย
ใช้น้ำเสียงแบบนี้กับเธอ ส่วนมากเขาจะอารมณ์ดี ชี้เล่นด้วยซ้ำ
วันนี้เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตเธอกันแน่ ทำไมทุกคนต้องมีเรื่องให้เธอ
ประหลาดใจทั้งวัน

“ขอเงินค่ากาแฟด้วยค่ะ” เธอแบมืออวบไปตรงหน้าเจ้านาย
เพื่อขอค่ากาแฟที่ชายหนุ่มอยากดื่ม เพราะกาแฟสดเย็นๆ เธอต้องเดิน
ออกไปซื้อร้านข้างนอก

ธนบดีหันหน้าหนีจากภาพตรงหน้า ชายหนุ่มไม่ยอมให้
หญิงสาวเห็นภาพเขาหลุดหัวเราะ เขาจึงทำที่หันไปหยิบกระเป๋าสตางค์
คนหน้าคมหลุดยืมออกมา ตลกท่าทางของแฟนก้ามะลอ เมื่อปรับ
สีหน้าได้เป็นปกติ ชายหนุ่มก็ยื่นธนบัตรฉบับละห้าร้อยบาทไปตรง

หน้าเธอ

งามจรัสยิ้มหวานทันทีที่เห็นธนบัตรสีม่วงตรงหน้า และเอ่ยเสียงใสออกมาด้วยความดีใจ “เลี้ยงงามแก้วหนึ่งไซ้ไหมคะ” เธอทำตาตี ยิ้มให้เจ้าของเงินอย่างขอบคุณ

คราวนี้ธนบดีทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาหลุดหัวเราะออกมาอย่างก๊ลกั๊นไม่อยู่พร้อมกับพยักหน้าเร็วๆ สะบัดมือไล่ให้หญิงสาวจากไป

แต่งามจรัสก็ไม่วายหันกลับไปถามชายหนุ่มอีกครั้ง ก่อนจะเดินพ้นประตูออกไป “เลี้ยงพี่ใจโลดด้วยไซ้ไหมคะ” คนเสียงใสถามเจ้าของเงินอีกครั้ง

“จะซื้ออะไรก็ซื้อมาเถอะ เชิญตามสบายเลยคุณ” ธนบดีเอ่ยเพื่อให้หญิงสาวออกไปเร็วๆ เพราะเขาอยากหัวเราะให้เต็มเสียงมากกว่านี้

ส่วนสาวอวบก็พยักหน้าอย่างพอใจ เธอยิ้มกริ่มขอบคุณเจ้าของเงินอีกครั้ง ก่อนจะเดินออกจากห้องทำงาน ทิ้งให้คนข้างหลังหัวเราะอย่างมีความสุขให้เต็มที่

“พี่ใจโล วันนี้คุณเพชรเลี้ยงน้ำ เอาอะไรคะ” งามจรัสเอ่ยถามคนนั่งหลังโต๊ะอย่างอารมณ์ดี เธอโบกสะบัดธนบัตรฉบับละห้าร้อยบาทไปตรงหน้าใจโล

“ซาเหี่ยวบั้น เพิ่มวิปคริมด้วยนะ” ใจโลเงยหน้าสั่งสาวอวบ และหันมาสนใจหน้าจอคอมพิวเตอร์ตรงหน้าต่อ

“งานยุ่งเหยิงพี่ ให้งามช่วยได้นะ วันนี้งามไม่ค่อยมีไรทำ” สาวอวบอาสาด้วยความหวังดี เพราะเห็นหน้านิ่งๆ ของใจโลแล้วคิดว่าคงงานเยอะ ร่างอวบโน้มข้ามโต๊ะไปมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ของอีกฝ่าย

“เฮ้ย! ยายอ้วน ทำไรของเธอเนีย” ใจโลพูดด้วยความตกใจต่อว่าท่าทางฟุ้งฟรวดเข้ามาของร่างค่อนข้างใหญ่ของงามจรัส

“อ้าว...นี่กว้างานยุ่ง” งามจรัสมองหน้าไฉไล “แอบเล่นเกมในเวลางานหรอ” เธอทำเสียงสูงใส่คนที่แอบทำความผิด

“อย่าเสียงดังสิ” ไฉไลยกนิ้วขึ้นมาจุปาก บอกให้งามจรัสอย่าเสียงดัง “ก็พี่ว่าง ไม่มีอะไรทำ เล่นเกมคลายเครียด” ไฉไลพูดเสียงเบา

“จะเล่นคลายเครียดหรือเล่นเพิ่มความเครียดกันแน่พี่ ตีนกาเพิ่มเยอะกว่าเมื่อเช้าอีกนะ”

พูดเสร็จงามจรัสก็พาร่างอวบของตัวเองจากไปด้วยความเร็ว และยังหันไปหัวเราะเสียงใสให้คนที่มิตีนกาเยอะอีกด้วย

“ยายปากเสีย” ไฉไลขยับปากว่าตามหลังคนตัวอวบ ที่จากไปพร้อมเสียงหัวเราะเยาะเธออย่างมีความสุข

4

ภารกิจแฟนก้ามะลอ

หญิงสาวที่กำลังหลับตาพริ้มอย่างมีความสุขบนที่นอนนุ่มในห้องเช่า ถูกรบกวนเวลาพักผ่อนด้วยเสียงโทรศัพท์ดังติดต่อกัน บ่งบอกว่ามีสายโทร. เข้าหลายครั้ง จนคนเป็นเจ้าของโทรศัพท์เสียงของมันไม่ไหว จึงใช้มือควานหาไปตามทิศทางของเสียงจนเจอ

“สวัสดีค่ะ...” หญิงสาวรับสายด้วยเสียงเล็กยานางงัวเงีย เธอยังนอนหลับตาพริ้มขณะกรอกเสียงเข้าไปในโทรศัพท์

“นี่! คุณยังไม่ตื่นหรอ”

ชายหนุ่มถามเสียงสูงกลับมาในสาย ทำเอาหญิงสาวตาสว่าง หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

“นั่น...นั่น...” หญิงสาวตื่นเต้น เอ๋อเสียงตะกุกตะกัก

“คุณเพชร...หรอคะ” คนตื่นนอนใหม่ถามกลับเสียงหลง กกว่าเธอจะหลุดถามชื่อคนในสายมาได้ก็แทบขาดใจ

“ใช่ ผมเอง แล้วทำไมคุณยังไม่ลงมาคอยผม วันนี้เรานัดไปเที่ยวกันไม่ใช่หรอ คุณมัวทำอะไรอยู่เนี่ย ผมโทร. ไปก็ไม่ยอมรับโทรศัพท์ มาคอยนานแล้วนะ” ชายหนุ่มใช้น้ำเสียงหงุดหงิดถามกลับไปเป็นชุด

“งามขอโทษค่ะ สงสัยอยู่ในห้องน้ำเลยไม่ได้ยินเสียง จะรีบ

ลงไปเดี๋ยวนี้แหละค่ะ” หญิงสาวแก้ตัวลนลาน ก่อนบอกชายหนุ่มที่อยู่
ในสายว่าจะรีบลงไป

หญิงสาวเลิกผ้าห่มออกจากตัว กระโดดลงจากเตียงเหมือนวิชา
นิมิตจัตพลอยพัว รับผิดชอบต่อตอนที่สวมอย่างรวดเร็วแล้วโยนใส่ตะกร้า
ผ้าที่ตั้งแอบอยู่ข้างตู้อย่างแม่นยำ หันไปคว้าผ้าเช็ดตัวที่แขวนอยู่หน้า
ตู้ได้ก็รีบวิ่งตืดตึงเข้าห้องน้ำ เพียงแป๊บเดียวก็ได้ยินเสียงน้ำไหลใน
ห้องน้ำ

อาบนํ้าไม่ถึงห้านาทีเธอก็แงผ้าเช็ดตัวกระโจมอกออกมา แต่ยังไม่
ทันจะได้แต่งตัวก็ได้ยินเสียงเคาะประตูหน้าห้อง งามจรัสคิดว่าเป็น
โง่โง่ที่พิกัดจากเธอขึ้นไปหนึ่งชั้นมาเคาะ จึงรีบวิ่งไปเปิดประตูทันที
“พี่ใจ...” หญิงสาวชะงักค้างไปทันทีที่เห็นคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า

ชายหนุ่มยืนอยู่หน้าห้อง และตกใจจนทำตาโตเมื่อเห็นหญิงสาว
กระโจมอกอยู่ตรงหน้า หยดน้ำที่เกาะตามผิวกายที่ไหลพ้นจากผ้าเช็ดตัว
ทำเอาชายหนุ่มกลืนน้ำลายเอื๊อก ผิวขาวๆ ออกตุ่มๆ ของเธอมีเพียง
ผ้าเช็ดตัวผืนเล็กปิดบัง มันปิดกั้นก่อนเนื้อสองลูกตรงนั้นจนล้นออกมา

ชายหนุ่มจ้องมองแทบไม่กะพริบตา จนกระทั่งได้ยินเสียงร้อง
ว้ายของหญิงสาวนั่นแหละเขาถึงรู้สึกตัวว่ากำลังจ้องมองตรงนั้นของ
เธออยู่ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็เจอกับใบหน้าอวบอิมแดงก่ำเหมือนลูก
ตำลึงสุก ก่อนที่จะได้พูดอะไรออกไป ประตูตรงหน้าก็ถูกปิดดังปังใส่
หน้าเขา

งามจรัสยืนตัวสั่น หัวใจเต้นตึกตัก ด้วยไม่เคยเผชิญหน้ากับ
ผู้ชายในสภาพที่มีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียว หญิงสาวเอามือปิดหน้าแล้ว
กรีดแบบไม่มีเสียงด้วยความอาย เธอทำใจอยู่สักพักกว่าจะเปล่งเสียง
ออกมาได้

“คุณเพชรมาอยู่หน้าห้องงามได้ไงคะ”

“ก็พี่ใจโง่เป็นคนบอกผมว่าคุณพักอยู่ห้องนี้ และเธอเป็นคนเดิน

ลงไปเปิดประตูทางเข้าให้ผมเอง”

ชายหนุ่มพูดน้ำเสียงราบเรียบเหมือนก่อนหน้าที่ไม่ได้เจอเรื่อง
ตื่นเต้นซึ่งทำให้หัวใจเขาสูบฉีดเต้นแรง

เมื่อได้ยินชายหนุ่มตอบกลับมา หญิงสาวก็ได้แต่คาดโทษคนที่
เดินลงไปเปิดประตูให้เขาเข้ามาในห้องพัก ‘ฝากไว้ก่อนเถอะพี่ใจโล
ทำกับน้องได้ ปล่อยให้ผู้ชายเข้าหาน้องแบบนี้ได้ไงเนี่ย’ งามจรัส
เข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันพี่สาวคนสนิท

ห้องพักแห่งนี้ งามจรัสกับไนโลพักอาศัยอยู่ คนที่จะเข้าออกได้
ต้องใช้คีย์การ์ดเปิดเท่านั้น

หลังจากธนบัตรวางสายจากงามจรัส ชายหนุ่มก็โทร. หาคคนเป็น
เลขฯ ทันที และขอร้องให้เธอมาเปิดประตูให้ โดยเขาบอกคนเป็น
เลขฯ ว่าต้องการจะมาเซอร์ไพรส์งามจรัส

“แล้วคุณเพชรขึ้นมาทำไมคะ ก็ถามบอกว่าจะรีบลงไป” งามจรัส
กล่าวน้ำเสียงกระพืดกระพืด

“อ้าว! ไม่ขึ้นมาแล้วผมจะรู้เธอว่าคุณเพิ่งตื่น และดูคุณซี...”
เขาพูดค้างเอาไว้ให้เธอจินตนาการเอาเอง

“อ้าย! หยุดเลยอะ ไม่ต้องพูดแล้ว” หญิงสาวร้องออกมาเพื่อ
ให้ชายหนุ่มหยุดพูด ตอนนี้อยากแทรกแผ่นดินหนีอายเหลือเกิน
หนีไปให้พ้นๆ หน้าชายหนุ่ม

“อ้าว...อะไรคุณ อยู่ดีๆ ก็ไม่ให้ผมพูดซะงั้น ผมไม่ได้เป็นไบนะ
ถึงพูดไม่ได้” ชายหนุ่มตอบกวนอารมณ์หญิงสาวให้ปริ๊ดออกมา

“คุณเพชร!” หญิงสาวเรียกชื่อชายหนุ่มเสียงดัง เธอกัดฟันดัง
กรอดๆ อย่างข่มอารมณ์เมื่อโดนชายหนุ่มยั่วโมโห

“คร้าบผม” ชายหนุ่มขานรับอย่างล้อเลียน “อ้าวเจี๊ยบ เรียก
แล้วทำไมไม่พูดล่ะคุณ” เขาตะโกนพูดกับคนในห้องไม่หยุด ต่อปาก
ต่อคำกับเธอแล้วสนุกดี

หญิงสาวได้แต่กำมือแน่น กระทั่งทำระบายนามณ์ ไม่พูดตอบโต้กับชายหนุ่มอีก ก่อนหันหลังเดินตึงตังกลับไปยังตู้เสื้อผ้าซึ่งตั้งอยู่ที่มุมในสุดของห้องพัก และรีบแต่งตัวเพื่อจะออกไปกับเขา

เมื่อธนบดีไม่ได้ยินเสียงของหญิงสาวตอบกลับมา แต่ได้ยินเสียงฝีเท้าที่เดินห่างออกไปจากประตู เขาก็ขยับไปยืนกอดดอกหันหลังชนผนังหน้าห้องเธอ และผิวปากอย่างสบายอารมณ์ รอคอยคนที่กำลังแต่งตัวอยู่ภายในห้อง

วันนี้ร่างอวบอิมของงามจรัสสวมชุดกระโปรงสั้นแค่เข่าสีหวานลายดอกไม้ สวมรองเท้าสานสีน้ำตาลซึ่งมีดอกไม้เล็กๆ ติดเรียงกันน่ารัก ปกติผมยาวของเธอจะถูกมัดรวบไว้เมื่อไปทำงาน แต่วันนี้หญิงสาวปล่อยผมสยายลงไปตามแผ่นหลัง ชายหนุ่มเห็นแล้วก็อดชมไม่ได้

“วันนี้คุณแต่งตัวน่ารักดีนะ” ชายหนุ่มร่างสูงยืนล้วงกระเป๋ากางเกง พร้อมมองสำรวจร่างอวบด้วยนัยน์ตาพราวระยิบ ริมฝีปากหนาๆ ยิ้มให้เธอน้อยๆ

หญิงสาวหันไปมองใบหน้าเพื่อนยิมของชายหนุ่ม คำชมของเขาหมายความว่าอย่างไรกัน เขามองเธออย่างมีเลศนัยบางอย่างแอบซ่อนเร้น แทนที่เธอจะเขินอาย แต่กลับหวาดระแวงตาคมวิบวับแทน ไม่ค่อยมั่นใจชุดที่สวมใส่เท่าไร แต่เธอก็กล่าวขอบคุณเขาเสียงแผ่วเบาเป็นมารยาท

“ขอบคุณค่ะ”

ชายหนุ่มกับหญิงสาวเดินตามกันออกไป กระทั่งทั้งคู่เข้ามานั่งในรถเอสยูวีคันหรู คนเป็นเจ้าของก็ขับออกมาจากห้องเช่าของงามจรัสด้วยความเร็ว

“หึๆ” จู่ๆ เสียงหัวเราะของชายหนุ่มที่นั่งหลังพวงมาลัยรถก็ดังขึ้นเมื่อนึกถึงชุดที่หญิงสาวสวมมา เขาเห็นเธอแต่งตัวชะหวานแหว

ก็อดข้าวไม่ได้ วันนี้เธอแต่งตัวน่ารักดี และเขาก็ชอบ ที่เขาอดหัวเราะไม่ได้ นั่นคือสถานที่ที่เขาจะพาเธอไปวันนี้ต่างหาก...เพราะไม่เข้ากับชุดที่หญิงสาวแต่งมาเลย

เสียงหัวเราะของชายหนุ่มดึงความสนใจของหญิงสาวที่กำลังเพลินกับทิวทัศน์ข้างถนน จึงหันไปมองตามเสียงของเขา และอดที่จะอยากรู้ไม่ได้ จนจำต้องเอ่ยถาม

“คุณเพชรทำอะไรคะ” หญิงสาวหวาดระแวงเสียงหัวเราะตั้งแต่ที่เขาเอ่ยชมเธอก่อนขึ้นรถมา

“เปล่า ผมแค่อารมณ์ดี” ชายหนุ่มหันไปมองหน้าवलเวทหนึ่งก่อนจะตอบคำถาม และหันมาสนใจถนนข้างหน้า ขับรถต่อไปอย่างเบิกบานอารมณ์

ถึงแม้ธนบดีจะมองตรงไปข้างหน้า แต่หางตาเขาก็แอบมองหญิงสาวอยู่เนืองๆ

เธอสะบัดหน้าเมื่อรู้ว่าโดนแอบมอง หันกลับมาสนใจทิวทัศน์นอกรถต่อแล้วนิ่งเงียบ ไม่ยอมคุยอะไร กระทั่งชายหนุ่มอดไม่ไหวจึงเป็นฝ่ายชวนเธอคุยเสียเอง

“นี่คุณ...สนใจแต่ข้างทาง ไม่สนใจผมบ้างล่ะ”

เสียงทุ้มของชายหนุ่มปลุกภวังค์ของงามจรัส

“หือ” งามจรัสทำเสียงในลำคอ และหันไปมองเสียวน้ำของชายหนุ่ม

“นี่เขาจะมาไม่ไหนอีกล่ะ” งามจรัสทำหน้ามึนใส่เขา

“อู๊...แฟนใครน่ารักจัง ว่าง่ายแบบนี้รักตายเลย” ธนบดีอดล้อเธอไม่ได้ เมื่อเธอหันมามองเขาตามต้องการ ถึงแม้ใบหน้าอึ้งจะไม่ยิ้มก็เถอะ

“เราไม่ได้เป็นแฟนกันจริงๆ สักหน่อย คุณเพชรไม่ต้องกลัวว่าใครจะเห็นหรือคะ ไม่ต้องพูดเหมือนเราเป็นแฟนกันตลอดเวลาก็ได้”

‘เดี๋ยวฉันก็คิดว่าเราเป็นแฟนกันจริงๆ หรอก’ หญิงสาวต่อประโยคนี้ในใจ แค่ได้ยินชายหนุ่มพูดล้อเล่นก็ทำเอาหัวใจดวงนี้ของเธอพองโต เต็นตึกตักแทบควบคุมไม่อยู่ ห้วนไหวกไปกับคำหยอดของเขา จามจรัสอยากจะทำให้อำนาจใจมั่งง่ายของตัวเองให้หยุดตื่นเต็นไปกับคำพูดของผู้ชายที่ให้เธอเป็นได้เพียงแค่แฟนก้ามะละ

สองหนุ่มสาวพูดคุยกะเข้าเ้าแยกัน จนชายหนุ่มขบรถ
มาถึงที่หมาย หน้าทางเข้ามีป้ายขนาดใหญ่ยักษ์เขียนว่าสวนสัตว์เปิดเขาเขียว หญิงสาวก็หันหน้าไปมองชายหนุ่มด้วยสายตาต่อว่า

“ทำไมคุณไม่บอกจามก่อนคะว่าจะพามาที่นี่” หญิงสาวพูดกับชายหนุ่มเสียงสูงเป็นเชิงต่อว่า

เขาปล่อยให้เธอสวมชุดกระโปรงบานลายดอกชะหวานแหวว เพื่อจะพามาเที่ยวสวนสัตว์เนี่ยนะ และเขาก็แอบหัวเราะเยาะ ถ้าเขาบอกสักนิด เธอจะได้เลือกสวมชุดที่มีนคล่องตัวกว่านี้ ไม่ใช่เป็นตัวตกลงให้เขาหัวเราะเยาะแบบนี้ นึกแล้วหญิงสาวก็สะบัดหน้าใส่ชายหนุ่ม แล้วหันหน้าออกไปมองนอกกระจกรถ

ธนบดีเห็นหญิงสาวทำหน้าอสะบัดหน้าหนี เขาก็อดที่จะอมยิ้มไม่ได้ เธอจะรู้ตัวไหมนะ...ทำทางแบบนี้เหมือนแฟนกันจริงๆ ไม่ใช่แฟนหลอกๆ เหมือนที่เธอเข้าใจ สำหรับเขา...เขาพร้อมแล้วที่จะรับเธอเข้ามาในวงจรของหัวใจ ไม่ใช่หลอกๆ เหมือนตอนแรกอย่างทีคิด ยิ่งรู้จักเธอก็ยิ่งอยากใกล้ชิด อยากทำความรู้จักให้มากกว่าเดิม อยู่กับเธอแล้วมีเรื่องทำให้เขาสนุกตลอดเวลา

“นี่คุณ...ก็ผมกะจะเซอร์ไพรส์คุณไง” ชายหนุ่มหันไปพูดกับหญิงสาว แต่ดูเหมือนเธอไม่มีทีท่าว่าจะหันมาสนใจเขา

“เนิงาม...ถ้าคุณไม่หันมาผมพากลับนะ ไม่ต้องเที่ยวมันละ ในเมื่อคนแถวนี้ไม่อยากเที่ยวก็กลับเลยละกัน” ทันทีที่ชายหนุ่มพูดจบก็

ทำท่าจะเลี้ยวรถกลับ

“จะบ้าหรือ!” หญิงสาวร้องออกมาเสียงสูง “คุณจ่ายค่าเข้ามาแล้วนะ จะกลับได้ไง” น้ำเสียงของเธอบอกอาการไม่พอใจชายหนุ่มอย่างมาก

“ไม่เป็นไรหรอก เงินไม่กี่บาท ก็คุณไม่อยากเที่ยว ผมก็จะพากลับ ตามใจคุณไง”

ชายหนุ่มแก้มำทำหน้านิ่ง พุดน้ำเสียงราบเรียบกับหญิงสาว และคอยดูท่าทีของเธอไปด้วย

“ไม่ได้ๆ งามเสียตายนะ แล้วงามพูดตอนไหนว่าอยากกลับ คุณพูดเองเออเองทั้งนั้น ป๊ะ เราลงไปกันเถอะคะ”

หญิงสาวเอ่ยชวนน้ำเสียงสดใส เธอเปลี่ยนโหมดความรู้สึกได้ไวเหมือนติดจรวดก็ไม่ปาน เหมือนกับเธอติดตั้งสวิตช์เอาไว้ในตัว กดปุ่มปั๊บก็นำงานไปโดยอัตโนมัติตามที่สมองสั่งการมา

เมื่อเห็นชายหนุ่มข้างกายยังเฉยๆ หน้านิ่งไม่บ่งบอกอารมณ์ เขามองเธอด้วยสายตาอ่านยาก หญิงสาวก็หาได้สนใจไม่ งามจรัสเป็นฝ่ายเปิดประตูรถออกไปก่อน

เมื่องามจรัสออกไปยืนนอกรถและปิดประตูล็อก ชายหนุ่มหน้านิ่งก็กระบิดเสียงหัวเราะออกมาทันที เขาเก็กหน้าจนปวดกรามไปหมดแล้ว เขาหัวเราะอย่างมีความสุขที่ได้แก้มำเธอเล็กๆ น้อยๆ เห็นท่าทางร่าเริงของหญิงสาว เธอรีบพูดและเปิดประตูรถออกไปคอยท่า เขาก็อดหัวเราะไม่ได้จริงๆ ท่าทางของเธอเหมือนเด็กที่กลัวจะไม่ได้เที่ยว หลังจากควบคุมสีหน้าให้เป็นปกติ ธนบดีจึงเปิดประตูรถตามเธอออกไป

ชายหนุ่มชวนหญิงสาวเดินไปยังจุดบริการเช่ารถสก๊อตสำหรับขับเที่ยวชมสวนสัตว์ เพราะจะสะดวกในการหาที่จอดรถมากกว่ารถยนต์ส่วนตัว พร้อมทั้งได้สัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิด

ระหว่างทางเดิน ก่อนจะถึงจุดเช่ารถกอล์ฟก็เจอเข้ากับฝูงนก สีขาวยืกันเป็นกลุ่มใหญ่ ทำยืนของพวกมันเป็นเอกลักษณ์ พวกมัน ยืนยกขาข้างเดียว คอยาวๆ พับลงทำให้หัวติดกับลำตัวนิ่งเหมือนมัน กำลังหลับ เห็นแล้วแปลกตาจนหญิงสาวต้องหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ถ่ายรูปเก็บไว้ ทำทางของพวกมันดูตลกดี ยืนหลับได้ด้วย

เมื่อได้รถเช่าตามที่ต้องการ ชายหนุ่มกับหญิงสาวก็พากันขับรถ ออกไปตระลอนทัวร์สวนสัตว์ สายลมเย็นที่พัดผ่านมากกระทบผิวให้ความรู้สึกรื่นเย็นสบาย

จุดแรกที่หญิงสาวเรียกร้องอยากลงก็คือสวนละมั่ง มีเด็กๆ และ ผู้ปกครองหลายคนกำลังแย่งกันให้อาหารมันอย่างสนุกสนาน ทำเอา หญิงสาวอยากไปให้อาหารมันบ้าง ฝูงละมั่งคั่นเคยกับนักท่องเที่ยว เป็นอย่างดี เธอลงจากรถได้ก็เดินแกมวิ่งเข้าไปแย่งเด็กๆ ให้อาหาร เจ้าพวกสี่ขา

“มากินเร็วๆ เจ้ากวางน้อย” หญิงสาวตัวอวบเรียกเจ้าตัวสี่ขา เข้ามากินแตงกวาในมือเธอ

มันยังกล้าๆ กลัวๆ มองตาเล็กตื่ออย่างหวาดระแวง งามจรัสจึง ส่งยิ้มสันติภาพไปให้มัน และแกว่งแตงกวาไปมาหลอกล่อให้มันเข้าหา

“ก็มันไม่ใช่กวาง...มันคือตัวละมั่ง...คงเดินเข้าไปหาหอก เรียก มันว่ากวาง” ธนบดีกล่าวแทรกหญิงสาวตัวอวบยิ้มๆ แถมยังจ้องมอง เธอด้วยสายตาชำชัน

งามจรัสตัวดียวตามองเขาอย่างเคืองๆ “ก็มันตัวเหมือนกวาง งามจะเรียกมันว่ากวางแล้วจะทำไม” เธอเถียงข้างๆ คูๆ เพราะเธอก็เรียกเหมารวมสัตว์ตัวที่คล้ายกวางว่ากวางหมด

ธนบดีอมยิ้มพลางจ้องเธอลับอีกครั้ง น่ากลัวตายละ แม่เสีย ตาดี ทำมาใช้สายตาข่มขู่หรือไง แต่แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงเอ่ยแทรกกระหว่าง คนสองคนขึ้นมา

“น้ำครับ” เด็กผู้ชายเอ่ยขึ้น

งามจรัสกับธนบดีหันไปมองตามเสียง

“เจ้าตัวนี้เขาเรียกมันว่าละมั่งนะครับ ไม่ใช่กวาง” เด็กชายพูด
ซื่อๆ ด้วยความหวังดี เขาชี้ให้งามจรัสดูป้ายชื่อของมัน

“นั่นไงครับ ละมั่ง...น้ำอ่านออกไหมครับ” เด็กชายคนเดิม
เงยหน้าขึ้นมองหน้างามจรัสด้วยสายตาสงสัย คิดตามประสาเด็ก

“อ้อๆ” ธนบดีหัวเราะออกมาเสียงดัง

ส่วนงามจรัสทำหน้าจ๋อย มองเด็กชายด้วยสีหน้าจืดสนิท ก่อน
พยักหน้าตอบเด็กคนนั้น

“จ๊ะ...ละมั่งก็ละมั่ง เดียวพี่ลองเรียกมันว่าละมั่งนะ เพื่อมันจะ
มาหา” งามจรัสจำต้องเรียกตามที่เด็กชายผู้หวังดีบอกเธอ

แต่เด็กชายก็ยังไม่จากไป เขายังคาใจคำพูดอะไรของเธออยู่ก็
ไม่รู้ เด็กชายเอ่ยขึ้นอีกครั้ง “แม่ผมบอกว่า คนที่อายุเยอะเหมือนน้ำ
ไม่ให้เรียกพี่ครับ มันดูไม่ดี” เด็กชายทำหน้าชื่อขณะพูดกับคุณน้ำ
ตัวอวบ

งามจรัสทำหน้าเหลวหลา ตาโต อยากจะโกรธเด็กน้อยตรงหน้า
แต่โกรธไม่ลง และเสียงหัวเราะลั่นป่าของธนบดีนั้นแหละน่าโกรธที่สุด
เพราะเขากำลังหัวเราะเยาะเธออยู่

“จ๊ะ...จ๊ะ...น้ำก็น้ำ” งามจรัสจำต้องเรียกแทนตัวเองตามที่
ผู้หวังดีตัวเล็กบอกเธอ และต้องฝืนยิ้มกว้างให้เด็กน้อยเช่นเดิม ทั้งๆ ที่
แอบเคืองนิดหน่อยเมื่อเด็กแอบหาว่าเธอแก่

เด็กชายยิ้มกว้างอย่างพอใจ และจากไปด้วยรอยยิ้ม

“น้ำครับ...ลองเรียกเจ้าตัวละมั่งมากินอาหารสิครับ” ธนบดี
ดัดเสียงเล็กเสียงน้อยเหมือนเด็กชาย ท่าทางและสายตาของเขา
ล้อเลียนคนตัวอวบอย่างสนุกสนาน

“คุณเพชร” งามจรัสเรียกชายหนุ่มเสียงลอดไรฟัน ใบหน้า

แดงก่ำด้วยความโมโหเมื่อเขามาล้อเลียนเธอ และฟาดถั่วฝักยาว
ในมือใส่ชายหนุ่ม “ผู้ชายบ้า ปากเสียจริงๆ นี่แหละ”

“โอ๊ย...พอแล้ววาม คนมองกัน...เห็นไหมนั่น” ธนบดีโอดครวญ
ให้หญิงสาวหยุด พลังทำสีหน้าเจ็บเมื่อโดนฟาดหลายที

งามจรัสใช้ดวงตาเล็กตีกวาดมองไปรอบๆ มีตาหลายคู่มองมา
ที่พวกเธอจริงๆ หญิงสาวจึงระบายยิ้มหวานด้วยสีหน้าจืดเจื่อนให้
ทุกคนเป็นการแก้ไขสถานการณ์เบื้องต้นสำหรับเธอ

สองหนุ่มสาวหยุดหยอกล้อกัน หญิงสาวค้อนให้คนตัวใหญ่
ก่อนที่เธอจะหันไปสนใจเจ้าตัวสี่ขาคล้ายกับกวางต่อ เธอพยายามเรียก
มันเข้ามาจับอาหารที่อยู่ใกล้มือ

งามจรัสยื่นแดงกวางเข้าไปจ่อที่ปากของละมั่งตัวหนึ่ง เสียงมัน
จับเอาแดงกวางจากมือเธอดังกร๊อบ...กร๊อบ ทำเอาหญิงสาวตัวอวบ
หัวเราะชอบใจ ป้อนแดงกวางเข้าปากมันไม่หยุด ส่วนชายหนุ่มนะหรือ...
ก็คอยแอบถ่ายรูปเธอเก็บเอาไว้ในโทรศัพท์ส่วนตัว

หลังจากจากสวนละมั่ง ชายหนุ่มก็ขับรถพาเธอตระเวน
ไปเรื่อยๆ จนเจอกับส่วนที่จัดแสดงเพนกวินตัวน้อย หญิงสาวขำกาย
ทำท่าตื่นเต้นเหมือนเด็กๆ เธอเดินปรีเข้าไปแบบไม่รอคนที่มาด้วยกัน
สิ่งแรกที่เจอคือกระจกกันบานโต มีเพนกวินตัวเล็กๆ สีดำยืนตรง
เรียงกันเป็นแถวอยู่ริมสระน้ำของพวกมัน แต่ก็มีอีกหลายตัวที่แหวก
ว่ายเล่นน้ำลอยคออยู่ในสระ พวกมันดูมีความสุข เล่นกันสนุกสนาน
ความน่ารักของพวกมันทำเอาหญิงสาวอดใจไม่ไหว จนขอให้ชายหนุ่ม
ถ่ายรูปเธอกับพวกมันที่อยู่ข้างใน

“คุณเพชรถ่ายรูปงามกับพวกมันหน่อยสิคะ” เสียงหวานดัง
ออกจากริมฝีปากอวบอิม พร้อมกับที่เธอยืนโทรศัพท์ในมือไปตรงหน้า
ชายหนุ่ม

ธนบดียื่นมือไปปรับเอาโทรศัพท์ของเธอมาไว้ในมือ พร้อมบอกให้เธอถอยหลังหลังก้มมิดๆ “ไปยืนตรงนั้นซิ” เขาชี้มือประกอบการพูดและงามจรัสก็ขยับร่างตามคำสั่งช่างภาพจำเป็น

ชายหนุ่มยกกล้องขึ้นมากดถ่ายรูป เห็นท่าโพสชูสองนิ้วและท่าปากจูของเธอก็อดหัวเราะไม่ได้ เสียงหัวเราะของเขาคงดังไปสักกนิດ เพราะเรียกความสนใจของคนที่อยู่รอบข้างให้หันมามองทางเขากับเธอ ทำเอานางแบบของเขาเงินจนไม่กล้าโพสท่าต่อ

หญิงสาวรีบคว้าแขนใหญ่แล้วลากชายหนุ่มออกไปทันที เธอค้อนเขาด้วยสายตากรุ่นโกรธ มือเล็กอวบอิมสะบัดแขนใหญ่ทิ้งอย่างแรง และหันหลังเดินจากไปขึ้นรถ ปล่อยให้ชายหนุ่มยืนงง

“คุณ...งอนอะไรเปล่าเนี่ย” ธนบดีเอ่ยถามเสียงเล็กเสียงน้อย

“เพราะคุณนั่นแหละ ทำงานอดถ่ายรูปกับเพนกวิ้น” หญิงสาวหันขวับไปตอบเสียงสะบัด

“หึๆ ขอโทษนะ ก็มันอดไม่ได้จริงๆ” ชายหนุ่มเหล่มองคนที่งอนข้างๆ ขณะพูด “ใครใช้ให้คุณโพสท่าตลกล่ะ” สุดท้ายเขาก็โทษว่าเป็นความผิดของเธอ

“คุณเพชร!” เสียงแหวนหลุดออกมาจากริมฝีปากอ้อม

“ใครๆ เขาก็โพสทำนั่นกันทั้งนั้นแหละ...คุณนั่นแหละเซย...ยังจะมาหัวเราะเยาะคนอื่นอยู่ได้...เซอะ” เธอทำปากย่น ต่อว่าเขาเสียงจุ่นอย่างงอนๆ

“ฮ่าๆ ผมไม่เถียงกับคุณละ” ชายหนุ่มส่ายหน้าให้เธอน้อยๆ ก่อนจะเงิบเสียง

ชายหนุ่มขับรถกอล์ฟพาผู้โดยสารสาวที่มัวแต่ชมข้างทาง พลางชี้มือชี้ไม้ชักชวนให้เขามองตามมาถึงลานจอดรถใต้ต้นไม้ใหญ่ เขากับเธอแหวะทีนี้เพื่อจะดูรอบๆ ว่าจุดนี้มีอะไรให้เข้าชมบ้าง และเจอ

ป้ายฮิปโปซึ่งดูน่าเกลียดน่ากลัวที่เดียวสำหรับหญิงสาว เธอตั้งแขน ชายหนุ่มเดินเข้าไปที่ข้างบ่อฮิปโป ตอนนี้มีคนกำลังให้อาหารพวกมัน อยู่ มันอ้าปากกว้างรอรับกล้วยน้ำว่าสุกที่กำลังลอยละลือไปหา และจับเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ อย่างเอร็ดอร่อย

ท่าที่มันกินนั้นชวนให้หญิงสาวตัวอวบหิวขึ้นมาทันที เพราะตั้งแต่เช้าเธอยังไม่มีอะไรตกถึงกระเพาะอาหาร

ชายหนุ่มเห็นหญิงสาวมองฮิปโปตัวใหญ่กำลังกินกล้วยสุก สีเหลืองและกลิ่นน้ำลายลงคอ ‘นี่อย่าบอกนะว่าเธอเห็นเจ้าตัวประหลาดตรงหน้ากินแล้วอยากกินเหมือนมัน’ ทำเอาชายหนุ่มอยากจะหัวเราะเสียงดังๆ แต่ก็ต้องกลั้นเอาไว้จนปวดกระพุ้งแก้ม ‘เดี๋ยวคนแถวนี้จนอีกครึ่งผม’

สุดท้ายหญิงสาวก็ทนความหิวไม่ไหว จึงเป็นฝ่ายเอ่ยปากชวนชายหนุ่มไปหาอะไรรับประทาน ชายหนุ่มพาหญิงสาวขับรถย้อนกลับมาใกล้ๆ จุดที่ขายบัตร ใกล้ๆ กันมีร้านอาหารน่านั่ง เขากับเธอเดินเข้าไปในร้านอาหารแล้วเลือกนั่งโต๊ะตรงระเบียบเรียงสระน้ำ รอบๆ ร้านมีต้นไม้ใหญ่สีเขียวขจี และตรงระเบียบมองเห็นน้ำพุที่พุ่งขึ้นจากกลางสระ อากาศเย็นสบายไม่ต้องพึ่งเครื่องปรับอากาศ ทำให้ได้สดกลิ่นอายธรรมชาติได้เต็มที่

เมนูวันนี้ที่หญิงสาวกับชายหนุ่มสั่งมารับประทานคือข้าวอบสับปะรดซึ่งเห็นในเมนูแล้วน่ารับประทานมาก ตามด้วยแกงส้มชะอมไข่กุ้งสด ยำปลาตุ๋นฟู อย่างสุดท้ายคือส้มตำปูม้าที่หญิงสาวเปรี้ยวปากอยากรับประทาน สั่งไปสักพักพนักงานของร้านก็ยกมาเสิร์ฟโดยวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบไว้บนโต๊ะจนครบ ด้วยความหิวจัดหญิงสาวจึงลงมือชิมทันที แต่ก็ยังไม่ลืมเงยหน้าเอ่ยปากชักชวนชายหนุ่มที่นั่งตรงข้าม

“คุณเพชรทานลิคะ มัวแต่มอง ทานไม่ทันไม่รู้ด้วยนะ” เธอเอ่ย

ชวนคนนั่งตรงข้ามอย่างร่าเริง คนตาเล็กที่มองอาหารบนโต๊ะตาเป็นมัน

“หึๆ” เสียงหลุดออกมาจากลำคอหนา เขาอยู่กับเธอที่ไร้อะไร เรื่องหัวเราะตลอด เธอจะทำอะไร จะพูดอะไรก็มีท่าทางตื่นเต้นไปหมด แล้วคุณตอนนี้สิ กลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก จนเขาได้ยินเบาๆ ‘ยายจอมตะกละเอ๊ย’

เมนูแรกที่หญิงสาวเลือกรับประทานคือส้มตำปูม้าสีสันน่ารับประทาน มีปูม้าตัวใหญ่มากด้วย มันวางอยู่ตรงหน้าเธอ เห็นแล้วชวนน้ำลายไหล เมื่อได้ชิม...รสชาติเปรี้ยวหวานกำลังดีและเผ็ดก็ถูกใจ หญิงสาวเป็นอย่างมาก เมนูนี้เธอยกนิ้วโป้งให้เลยทีเดียว

ชายหนุ่มเลือกที่จะรับประทานข้าวอบสับปะรดที่เสิร์ฟมาในลูกสับปะรด โรยหน้าด้วยหมูหย็อง ส่วนข้างในนั้นจะมีเห็ด กุนเชียง ไก่กุ้ง ลูกเกด และมีข้าวสีเหลืองเพราะผัดด้วยผงกะหรี่หอมๆ รับประทานแล้วรสชาติหวานนิดๆ กลมกล่อม แต่ถ้าลดหวานลงได้คงถูกปากเขาไม่เบา ชายหนุ่มตักใส่จานให้จามจรัสได้ชิม เพราะเขาคิดว่าเธอคงจะชอบรสหวานๆ ของมัน

“อ๊ะ...คุณชิมนี้ คุณน่าจะชอบเพราะมันหวานๆ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว มองชายหนุ่มด้วยความสงสัยมาก เขารู้ได้ไม่ว่าเธอชอบรับประทานรสหวาน

“ขอบคุณค่ะ” เธอเอ่ยขอบคุณเขาเสียงเบา และกลับมาสนใจอาหารตรงหน้าต่อ

และเป็นไปตามที่เขาคาดเดา หญิงสาวตรงหน้าเคี้ยวตุ้ยๆ อย่างเอร็ดอร่อย ชวนให้คิดถึงฮิปโปตัวนั้น มันกับเธอก็เคี้ยวเหมือนกันแบบนี้แหละ ‘ฮาๆ คิดไปได้ไงเนี่ย’

ชายหนุ่มตักแกงส้มกินกับข้าวสวยร้อนๆ รสชาติเข้มข้นมาก และเปรี้ยวกำลังดี มีกุ้งตัวใหญ่ๆ เนื้อกุ้งสดและสุกกำลังดี เมนูนี้

อร่อยถูกปากเขาเป็นอย่างมาก ต่อด้วยยาปลาตุกฟูรรสชาติอร่อยและ
ปลาตุกฟูๆ นั้นก็กรอบมาก

จากนั้นทั้งสองก็ช่วยกันรับประทานจนหมดเกลี้ยง ไม่เหลือ
สักอย่าง และตอนนี้ทั้งสองก็มีแรงพร้อมจะเที่ยวต่อทันที

เมื่อเดินออกมาขึ้นรถกอล์ฟคันเดิม ชายหนุ่มก็ถามหญิงสาวที่
นั่งข้างๆ

“เราจะไปที่เดิม หรือไปหุบเสื่อดี”

หญิงสาวเอียงหน้าแล้วยกนิ้วชี้เคาะที่ขมับ ก่อนหันไปมอง
ชายหนุ่มแล้วทำท่าคิด

“ไปที่เดิมดีกว่าค่ะ งามยังไม่ได้ไปดูยีราฟเลย”

“อยากไปดูยีราฟหรือกลับไปหาฮิปโปตัวนั้นเพราะทนคิดถึงมัน
ไม่ไหวละคุณ”

ชายหนุ่มพูดล้อหญิงสาว และหัวเราะชอบใจที่เขาได้แก้งเธอ
ทำเอาใบหน้าอวบอ้อมสะบัดใส่ไปอีกแล้ว

“คุณนั่นแหละที่คิดถึงมัน ดูไปดูมามันก็น่าคล้ายคุณเหมือนกันนะคะเนี่ย” หญิงสาวใช้มือปิดปากหัวเราะคิกๆ เมื่อเอาคืนชายหนุ่ม
ได้บ้าง

“อ้าวๆ คุณ ผมไม่ใช่ญาติมันนะ ถึงจะได้หน้าเหมือนมัน แต่
สำหรับคุณก็ไม่แน่” พูดเสร็จเขาก็หันไปมองสำรวจหญิงสาวด้วย
สายตาเจ้าเล่ห์ แล้วยิ้มมุมปากชวนให้เธอหงุดหงิด

“ไม่แน่อะไร บอกมาเลย คุณเพชร”

หญิงสาวขยับตัวนั่งหันหน้าไปทางชายหนุ่มพลางชี้หน้าเขาและ
ทำเสียงสูงข่มขู่ คาคัดันเอาคำตอบ เพราะเธอมั่นใจว่าเขาต้องว่าอะไร
เธอสักอย่าง

ชายหนุ่มหัวเราะชอบใจเมื่อเห็นท่าทางของหญิงสาวที่กล้า
พูดคุยกับเขามากขึ้น ถึงขนาดข่มขู่เขาได้ขนาดนี้แสดงว่าเธอไม่กลัวแล้ว

และเขาชอบเธอแบบนี้มากกว่าผู้หญิงคนเดิมที่เจอหน้าที่ไรต้องก้มหน้า
ทำท่าทางตื่นกลัวตลอดเวลาที่อยู่ในที่ทำงาน เขาหันไปยิ้มใส่ตาดู
เล็กดีของเธอก่อนตอบคำถาม

“ถ้าเจ้าฮิปโปมันตัวสีขาว...” เขายิ้มล้อหญิงสาวที่ทำท่าตั้งใจฟัง
ลึนคำตอบจากเขา

“...ผมคงคิดว่าคุณนะนั่น ที่ลงไปว่ายน้ำเล่นในสระของมัน เพราะ
ตัวอวบอ้วนเหมือนคุณเลย” ชายหนุ่มระเบิดเสียงหัวเราะ

หญิงสาวกรีดสีหน้าจนบัดสีทันทีที่เขาพูดจบ เธอไม่รู้ว่าจะสรรหา
คำไหนมาตอบได้กับเขา จึงได้แต่กัดฟันเสียงดังกรอดๆ มืออวบกำแน่น
เพื่อระบายนอารมณ์โกรธที่มีต่อเขา หญิงสาวได้แต่เก็บความแค้นนี้
ไว้ในใจเพื่อรอเวลาสะสาง เหมือนในหนังจีนที่เขาชอบพูดว่า ‘สิบปี
แค้นก็ยังไม่สาย’

ในที่สุดชายหนุ่มก็ขับรถกอล์ฟพาหญิงสาวมาจอดจุดเดิม
กับก่อนที่จะไปกินข้าว แต่คนที่นั่งข้างๆ ไม่ยอมพูดกับเขาสักที แม้ว่า
เขาจะเอ่ยขอโทษเธอไปหลายรอบแล้วก็ตาม เธอยังทำป้างใส่เขา
เพราะปากเสียๆ ของเขาพาชวย รอบนี้เหมือนหญิงสาวจะโกรธจริง
ซะแล้ว ดังนั้นชายหนุ่มจึงหันไปพูดเสียงหวานอดอ้อนเธอหวังให้
หายโกรธ

เมื่อหญิงสาวลงรถได้ก็เดินหนีชายหนุ่ม ส่วนเขาก็รีบก้าวตาม
ให้ทันเธอ

“งามจำ...”

เสียงหวานของธนบดีที่เดินตามหลังมาทำเอางามจรัสเกือบ
ล้นลักน้ำที่กำลังดื่มอยู่

“หายโกรธเค้าซะเอง”

เมื่อเธอหยุดเดินแล้วหันกลับมามอง ชายหนุ่มก็ยิ้มกว้างจน

เห็นพื้น และรีบอ่อนโดยทำเสียงเล็กเสียงน้อยใส่เธอ

แค่ได้ยินเสียงเขาเธอก็แทบจะหลุดหัวเราะออกมา ไม่คิดว่าคนอย่างเขาจะพูดและทำเสียงแบบนี้ก็เป็น แต่ยังไม่ เธอต้องทำเป็นโกรธไว้ เดี่ยวเขาจะได้ใจแล้วแก้งเธออีก หญิงสาวรีบหันหลังให้เขากลับเสียงหัวเราะเอาไว้และเดินต่อไป

“ตัวเอง หายโกรธคนนะคนดี” ชายหนุ่มรีบวิ่งตามและไปหยุดตรงหน้าเธอ ก่อนยื่นนิ้วก้อยให้เป็นเชิงจ้องอน...ดีกันนะ แต่เธอก็ยังไม่สนใจเขา

“อ๊ะๆ เพื่อเป็นการไถ่โทษ ผมยอมคุณหนึ่งที”

หญิงสาวรีบเงยหน้าสบตากับชายหนุ่มเพื่อดูว่าเขาจะมาไม่ไหวอีก ถ้าเขาล้อเธออีกนะ คราวนี้เธอจะโกรธจริงๆ

“ว่ามา” งามจรัสคิดว่าเขาคงรู้ลึกผิดจริงๆ เลยอยากฟังข้อเสนอของเขาที่บอกว่าจะยอมเธอ

“ยอมให้คุณจับแก้มผมทีหนึ่งเป็นการไถ่โทษ” ชายหนุ่มอมยิ้มและมีเสียงหัวเราะ “ครีๆ” ดังตามมา

หญิงสาวปริศ ถ้าไม่กลัวอายเธอจะกรีดร้องดังๆ ใส่คนตรงหน้า ทว่าก็ได้แต่กำมือแน่นจนเส้นเลือดปูดด้วยความโกรธคนตรงหน้า...ให้เธอหอมแก้มเขาเพื่อให้เขาไถ่โทษนะหรือ ช่างคิดได้นะพ่อคุณ เขามีแต่ได้กำไร ส่วนเธอนั้นแหละมีแต่เสียเปรียบเขา

“ไอ้...ผู้ชายบ้า” เธอไม่รู้ว่าจะด่าเขาด้วยคำไหนถึงจะสาสมใจ

“ผู้หญิงด่าแปลว่าผู้หญิงรักนะคุณ ถ้าด่ามาก ๆ ก็ยิ่งรักมาก” ชายหนุ่มลากเสียงล้อเลียนเธอ

“ไอ้ผู้ชายปากปี่จอก ปากมอม หลงตัวเอง ไอ้...ผู้ชายหลายหน้า...เนาะๆ” เธออดด่าเขาไม่ได้ เมื่อเห็นชายหนุ่มเหมือนจะพูดขัดหญิงสาวก็ยกมือขึ้นแล้วกางนิ้วไปตรงหน้าชายหนุ่มเป็นการห้ามเขาพูด

“ฉันไม่ได้ด่าคุณนะ แต่กำลังชมคุณอยู่” เธอบอกหน้าตาย เดี่ยว

จนบตีจะหาว่าเธอไปรักไปชอบเขาอีก เมื่อได้ระบายบ้างก็ทำให้อารมณ์
ขุ่นมัวเมื่อครู่หายไปทันทีตามนิสัยโกรธง่ายหายเร็วของตัวเอง

ชายหนุ่มได้แต่ค้อนให้หญิงสาว ไม่คิดว่าเธอจะปากจัดขนาดนี้
เขากับเธอทะเลาะกันจนเดินมาถึงส่วนที่เป็นสัตว์แอฟริกา

งามจรัสทำท่าดีใจเหมือนเด็กๆ เมื่อเจอกับยีราฟตัวใหญ่ซึ่ง
ยืนคอยาวๆ ของมันออกมานอกรั้วที่กั้นพวกมันไว้ด้วยกัน มีพวก
นกกระจอกเทศตัวใหญ่ และมีแรดตัวอ้วนอยู่ด้วย ตอนนี้อยู่กำลังป้อน
แตงกวาให้เจ้าคอยาวตรงหน้ากิน เธอยืนให้ที่ๆ มันก้มเอาไปเคี้ยว
จนกระทั่งแตงกวาหมดถุง มันทำหน้าตาน่ารักจนเธออดที่จะยื่นมือไป
ลูบหัวของมันไม่ได้ และมันเชื่องมากๆ เหมือนจะชอบมือนุ่มของเธอ
ที่ลูบหัวให้เบาๆ แต่มันเห็นแกกินชะมัด

“โอ้ตัวคอยาวหลายใจเอ๊ย...” เธอเอ่ยเสียงเล็กแผ่วเบาไล่ตาม
หลังเจ้ายีราฟคอยาว

เมื่อมีนักท่องเที่ยวคนอื่นเอาอาหารมาให้ มันก็รีบสะบัดหน้าหนี
เธอไปกินของคนอื่นหน้าตาเฉย เธอแอบเรียกมันว่าเจ้ายีราฟหลายใจ
และส่งค้อนวงใหญ่ให้มันด้วยความขุ่นเคืองเล็กน้อย

ชายหนุ่มที่แอบถ่ายวิดีโอเอาไว้ได้แต่หัวเราะเมื่อเห็นนิสัยเหมือน
เด็กของเธอ ค้อนได้แม้กระทั่งสัตว์

เขาชวนหญิงสาวไปดูเจ้าเมียร์แคต มันน่ารักมาก หน้าตามัน
เหมือนกระรอก แต่รอบตามีสีดำเป็นวงใหญ่ มันมีจมูกกับปากยื่นยาว
ออกมาเหมือนหมาด้วย และยังมีหนวดยาวๆ สีดำ ยื่นตรงด้วยขาหลัง
สองข้าง ขาหน้าแนบกับส่วนหน้าท้อง ทำนองของมันก็ไม่ต่างกับตอน
ยืนนัก แค่ออกลาออกมา เอาเท้าแตะพื้นก็กลายเป็นทำนองแล้ว มันชอบ
หันซ้ายขวาเหมือนกำลังระวังภัยให้กันและกัน ความน่ารักของมัน
ทำเอาเขากับเธออมยิ้มไปด้วย

“คุณว่ามันน่ารักเปล่าอะ” เสียงสดใสจากริมฝีปากอิมดังขึ้นมา

ถามคนยืนข้างๆ

“อืม...น่ารัก” ธนบดีกล่าวตอบเธอ แต่ใบหน้าคมไม่ได้หันไปมองเจ้าเมียร์แคตตัวเล็กกระจ้อยนั้น ตาหวานเอิ้มของเขา กำลังจ้องมองใบหน้าอวบอิมและริมฝีปากของเธออยู่ขณะที่เอ่ยตอบเธอ งามจรัสจะรู้ตัวไหมนะว่า คำว่าน่ารักที่หลุดจากริมฝีปากหนานั้น ไม่ได้หมายถึงเจ้าสัตว์ตัวเล็ก แต่หมายถึงเธอต่างหาก

เขากับเธอขับรถไปเจอคอกหมีสีดำตัวใหญ่หลายตัว เธอเห็นตัวหนึ่งกำลังนั่งอ้าปากลิ้นห้อย แต่เขากับเธอก็ไม่ได้แวะเข้าไป เพียงแค่ขับรถผ่านไปเท่านั้น แต่ข้างๆ กับคอกหมี หญิงสาวมองเห็นนกกำลังนอนหงายอาบแดด บางตัวก็หมุนกลิ้งบิดตัวไปมา มันเป็นสัตว์อีกชนิดที่น่ารักมากสำหรับเธอ จากนั้นเขากับเธอก็ขับรถไปเที่ยวต่อจนทั่วสวนสัตว์เปิดเขาเขียว

5

ผู้จัดการคนใหม่

วันนี้ธนบดีเดินเข้าบริษัทมาพร้อมกับผู้ชายตัวสูงสวมแว่น
สายตา ผู้ชายที่เดินมาพร้อมกับธนบดีเป็นชายที่ดูดีมากคนหนึ่ง
แต่งตัวดูภูมิฐานด้วยกางเกงสแล็กสีสีดำ สวมเสื้อเชิ้ตลายริ้วสีฟ้าขาว
สวมทับด้วยสูทสีเดียวกับกางเกง สร้างความสงสัยให้แก่พนักงานสาว ๆ
เป็นอย่างมาก ชายปริศนาผู้นี้คือใครกัน

นิตีเป็นพนักงานเก่าแก่ของบริษัทที่ทำงานมานานถึงสิบปี จน
เป็นที่ไว้วางใจให้มารับตำแหน่งผู้จัดการสาขาชลบุรีแทนธนบดี ที่ต้อง
ย้ายกลับสำนักงานใหญ่เพื่อไปรับตำแหน่งรองประธานบริษัท ใน
อนาคตชายหนุ่มก็จะต้องรับช่วงบริหารงานต่อจากผู้เป็นบิดาที่จะ
ปลดเกษียณในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า

ชายทั้งสองเดินเข้ามาพร้อมกันจนถึงหน้าห้องทำงานของ
ผู้จัดการ สองสาวเลขาฯ ของธนบดีกำลังคุยกันอย่างเอาจริง โดยไม่
รับรู้เลยว่า มีหนุ่มหล่อสองคนยืนฟังพวกเธอพูดคุยกันอย่างออกรส

หัวข้อสนทนาของสองสาวที่ชายทั้งสองได้ยินตอนนี้คืองามจรัส
กำลังเอยถึงธนบดี ขณะนี้ชายหนุ่มที่ถูกกล่าวถึงกำลังยื่นกอดอกมอง
ร่างอวบของงามจรัสอยู่ด้านหลัง เธอยื่นหันหน้าเข้าหาโต๊ะทำงานของ
ไนไล จึงไม่รู้ว่าด้านหลังเกิดอะไรขึ้น

“พี่ไฉไล...เจ้านายสุดเพอร์เฟกต์ คุณธนบดีของพี่ ทั้งซี้เก็ก เอาแต่ใจ เจ้าเล่ห์ แล้วพี่รู้ไหมคะ เขาชอบแก้มังงาด้วย เขาหาว่างามเหมือนฮิปโป”

งามจรัสพูดใสอารมณ์เมื่อนึกถึงเจ้าตัวประหลาดแสนน่าเกลียดที่ชายหนุ่มเอาเธอไปเปรียบกับมัน

เสียงหัวเราะคิกๆ ของไฉไลที่กำลังฟังงามจรัสเล่าหยุดลง เมื่อสายตาเธอปะทะกับร่างสะกดตาของชายสองคน ทั้งสองมาปรากฏตัวอยู่ด้านหลังงามจรัสเมื่อไรเธอก็ไม่รู้ เพราะมัวแต่ฟังเสียงน้องสาวจนไม่สนใจสิ่งอื่น

หญิงสาวพยายามส่งสัญญาณให้คนตรงหน้าหยุดพูด แต่เหมือนน้องรักของเธอจะยังไม่เข้าใจ ส่วนชายหนุ่มที่ขยับมายืนประกบด้านหลังงามจรัสนี้ขึ้นมาสวมหน้ากากเป็นการสั่งให้ไฉไลเงียบ

งามจรัสหยุดพูดถึงเจ้านายหนุ่ม เมื่อสังเกตเห็นคนนั่งตรงหน้าทำหน้าตกใจ หน้าก็ซีดราวกระดาษ แถมยังทำหน้าตาตื่นอย่างกับเจอผีหลอกตอนกลางวัน

“พี่ไฉไลเป็นอะไรไปคะ ทำไมหน้าซีดๆ” งามจรัสเอ่ยถาม และทำหน้าสงสัย จ้องมองใบหน้าไฉไลอย่างไม่เข้าใจ

“เปล่า...เปล่า...พี่ไม่เป็นไร” ไฉไลตอบเสียงติดขัด เธอพยายามหัวเราะเหะๆ พร้อมชี้นิ้วไปด้านหลังคนถาม

งามจรัสเอี้ยวตัวไปตามนิ้วเรียวของไฉไลก็เจอกับใบหน้าหล่อเหลาของธนบดีอยู่ห่างจากหน้าเธอเพียงฝ่ามือกั้น สาวอวบถึงกับสะดุ้งตกใจแล้วร้อง “ว้าย!” ออกมาเสียงดัง เธอก้าวถอยหลังไปโดยอัตโนมัติจนติดกับโต๊ะทำงานตัวใหญ่ของไฉไล

ส่วนชายหนุ่มก็ก้าวตามอย่างคุกคาม ก่อนที่เขาจะเข้าไปใกล้เธอมากขึ้น หญิงสาวก็รีบยกมือทั้งสองดันอกชายหนุ่มเอาไว้ไม่ให้เขา

เข้ามาใกล้พร้อมเอ่ยถามอย่างตกใจ

“มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ” งามจรัสเอ่ยถามเสียงตะกุกตะกัก เธอพยายามส่งรอยยิ้มเป็นการสร้างมิตรภาพแก่ผู้มาเยือน

“ก็ตั้งแต่ที่คุณกำลังนิทานมนั่นแหละ” ชายหนุ่มตอบเสียงเข้ม ตาคมจ้องมองร่างอวบนิ่งอย่างขมขู่ เขากำลังลงโทษเธอด้วยนัยน์ตาร้อนเป็นไฟ

งามจรัสหน้าเริ่มซีดตามใจไล่ไปอีกคน เหงื่อเริ่มผุดขึ้นตามรูขุมขน แต่ก็พยายามส่งยิ้มหวานฉีกปากกว้างให้ชายหนุ่ม เพื่อที่เขาจะได้อารมณ์เย็นลงบ้าง เพราะตอนนี้เขายังไม่ยอมคลายหน้าบึ้งตึง งามจรัสหวาดๆ เหมือนกับว่าจะโดนบทลงโทษอะไรบางอย่างจากเขา

“แะๆๆ” งามจรัสหัวเราะเจื่อนๆ และพูดเสียงหวานติดตลก “ทำหน้านิ่งๆ เดียวไม่หล่นนะคะ”

ชายหนุ่มหลุดหัวเราะออกมาอย่างกั้นไม่อยู่ เมื่อได้ยินเสียงหวานของเธอแบบนี้

งามจรัสเห็นชายหนุ่มตรงหน้าหัวเราะออกมา คนที่มีใบหน้าอวบอิมจึงสร้างโอกาสให้ตัวเอง เธอพยายามหัวเราะแห้งๆ ตามเขาไปด้วยเพื่อกลบเกลื่อนความผิด เพื่อเขาจะลืมๆ สิ่งที่เขาทำหลังเขาเมื่อสักครู่นี้

“ฮ่าๆ” เสียงหัวเราะของเธอตั้งแข่งกับชายหนุ่ม งามจรัสรู้สึกโล่งอกขึ้นมาบ้างเมื่อทำให้เขาหัวเราะเสียงดังออกมาได้

ธนบดีหมั่นไฉนหญิงสาว จึงแกลังกัมหน้าเข้าไปใกล้ใบหูของเธอ ลมหายใจร้อนผ่าวแปรดใบหูที่เปลี่ยนสีเป็นสีแดงอมชมพู ก่อนกระซิบคาดโทษให้ได้ยินกันเพียงแค่สองคนเป็นการเอาคืนให้เธอได้ாய

งามจรัสขมลูกขี้ ใบหน้านวลเห่อร้อนจนแดงก่ำ หัวใจเต้นแรงจนกลัวมันจะกระดอนออกมาให้ได้ாய เธอมองชายหนุ่มด้วยสายตา

ต่อว่าแล้วแอบเหล่มองผู้ร่วมเหตุการณ์ และเจอเข้ากับตาคนึงแต่
ริมฝีปากกลับยิ้มนุ่มจากชายแปลกหน้า เธอรีบถอนสายตากลับมา
อย่างเขินอายแล้วมองหน้าหล่อของธนบดีอีกครั้ง

ธนบดียิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี เมื่อเห็นแก้มขาวใสของเธอกลายเป็น
สีแดงจัดเหมือนมะเขือเทศสุก การได้แก้มหงิงสาวตรงหน้าเล็กๆ
น้อยๆ เป็นเหมือนยาอายุวัฒนะสำหรับเขาไปแล้ว

‘ถ้าได้แก้มเธอไปตลอดชีวิตคงจะยืนยาวน่าดู’ ชายหนุ่มคิด
ในใจแล้วยิ้ม

ธนบดียืดตัวขึ้นและก้าวถอยหลังห่างจากหญิงสาวเพื่อให้เธอ
หายใจได้คล่องขึ้น และอาจช่วยให้เธอไม่ต้องเป็นลมไปต่อหน้าต่อตา
ชายหนุ่มกวาดตามองหน้านวลก่อนจะขยิบตาให้เธออย่างเป็นต่อ

ใจโลจ้องมองเจ้านายหนุ่มก้มหน้าเข้าใกล้ร่องสวมนอกได้
เหมือนจะหอมแก้มก็ยกมือปิดตาแทบไม่ทัน กลัวเจอภาพติดเรต แต่
ก็กางนิ้วออกแล้วแอบมองอย่างลึนๆ กลัวพลาดโอกาสสำคัญแล้วจะ
อดเห็นฉากหวานแหววของทั้งสอง

เธอทำท่าอายนั่นไปพร้อมกับน้องสาวนอกไส้เหมือนกำลัง
เกิดขึ้นกับตัวเอง อิจฉาเมื่อน้องรักของเธอคว้าเจ้านายสุดหล่อไปเป็น
แฟน และเธอไม่เชื่อเรื่องที่งามจรัสเล่าโดยเด็ดขาดว่าเจ้านายหนุ่มแค่นี้
จะให้แฟนกำมะลอ เพราะภาพที่เห็นคือเจ้านายหนุ่มแสดงออก
มากเกินไปที่จะคิดแบบนั้น

ชายอีกคนที่มาพร้อมกับธนบดียืนดูเหตุการณ์ตั้งแต่แรกก็เริ่ม
สงสัยว่าผู้หญิงรูปร่างอวบ ผิวขาวจัดตรงหน้าธนบดีเป็นใคร และคงจะ
สนิทกับชายหนุ่มไม่น้อย นิติได้แต่คิดคนเดียว แต่ก็ไม่ได้เอ่ยถาม
รจนกระทั้งธนบดีแนะนำให้เขาได้รู้จักทั้งสองสาว

“สาวๆ ครับ นี่คุณนิติ ธรรมรงค์ ผู้จัดการคนใหม่ นะครับ” ธนบดี
แนะนำให้สองสาวรู้จักกับนิติ ผู้จัดการคนใหม่

ไฉไลกับงามจรัสยกมือขึ้นพนมไหว้ชนิดอย่างเคารพพร้อมกล่าว
คำว่า ‘สวัสดิ์ค่ะ’ ออกมาพร้อมกัน เหมือนนักเรียนในห้องกล่าวสวัสดิ์
คุณครูตอนเช้า สองสาวยังส่งยิ้มหวานตามแบบฉบับนางงามบนเวที
ให้ผู้จัดการคนใหม่ด้วย

นิติเองก็รับไหว้และส่งยิ้มกลับไปให้พวกเธอเช่นกัน

“ฟีนิดีครับ คนนี้พี่ไฉไล เธอจะทำหน้าที่เป็นเลขาฯ ของฟีนะครับ” ชายหนุ่มผายมือไปทางไฉไล

เจ้าของชื่อยิ้มกว้างอวดเหล็กดัดฟัน

“ส่วนผู้หญิงอ้วนๆ คนนี้...” ชายหนุ่มเดินไปเกาะไหล่เธอซึ่ง
เป็นการโอบกอดอย่าง “...ชื่องามจรัส เป็นแฟนผมเองครับ” ธนบดีเอ๋ย
แนะนำสาวอวบอย่างภูมิใจนำเสนอ เขาส่งยิ้มให้เธอตลอดเวลาขณะ
กล่าวแนะนำ

งามจรัสค่อนข้างอายที่พ่วงตำแหน่งแฟนก้ามะลอ...เขา
ซักจะแสดงสมบัติบาทมากเกินไปแล้ว เดี่ยวจับ เดี่ยวเกาะอยู่แน่นแหละ
แล้วแบบนี้อนาคตเธอจะหาแฟนตัวจริงได้หรือเปล่าเนี่ย ร่างกายอัน
สมบูรณ์พร้อมของเธอมันล้นท้นหมด ค่าตัวก็ไม่ได้ แถมยังเปลืองตัว
อีกต่างหาก...งามจรัสคิดแล้วก็เคือง

นิติระบายยิ้มยินดีกับทั้งสองคน เขามองธนบดีที่พยายามจะ
รังไหล่ของหญิงสาวเอาไว้ แต่ฝ่ายหญิงก็พยายามจะสลัดมือหนาเหนียว
เหมือนตุ๊กแกของฝ่ายชายออกให้ได้ หนุ่มใสดอย่างเขาเห็นแล้วอดจะ
อิจฉาไม่ได้

เวลาก่อนเที่ยง เจ้าหน้าที่ฝ่ายบุคคลสาวของสาขามาเชิญ
ตัวนิติเพื่อไปแนะนำให้รู้จักกับพนักงานแผนกต่างๆ เริ่มจากแผนกที่
อยู่ใกล้กับห้องของผู้จัดการมากที่สุด...แผนกการตลาด เจ้าหน้าที่สาว
ดูขี้นัยเป็นคนเอ๋อแนะนำ สาวสวยในห้องฉีกปากยิ้มหวานหยดส่งให้

ผู้จัดการคนใหม่อย่างพร้อมเพียง

แผนกถัดไปคือแผนกคิวซีที่งามจรัสเคยทำงาน และตอนนี้ก็มีคนอื่นทำหน้าที่แทนเธอไปเรียบร้อยแล้ว มีหัวหน้าแผนกเป็นผู้ชายระยะช็อคคุณต่อม

แผนกนี้จะเป็นแผนกตรวจสอบชิ้นงานจากเวเนเดอร์ก่อนส่งมอบงานให้ลูกค้า มีพนักงานทั้งหญิงและชายประมาณห้าสิบคน

แผนกถัดไปจะเป็นแผนกสต็อกสินค้า ทำหน้าที่รับงาน จัดเก็บงานดีรอส่งมอบลูกค้า กว่าจะแนะนำตัวกันเสร็จสิ้นก็ถึงเวลาพักเที่ยงพอดี

เที่ยงนี้ไฉไลทำหน้าที่เป็นคนโทร. สั่งอาหาร วันนี้เธอนำเสนอเมนูพื้นบ้านประจำถิ่นฐานบ้านเกิดของเธอ ไฉไลเป็นสาวอีสานที่เข้ามาทำงานในนิคมอุตสาหกรรมเหมือนคนอื่นๆ เธอเป็นสาวโสดที่อายุเยอะเข้าขั้นจะขึ้นคาน ด้วยวัยสามสิบกลางๆ เธอไม่เคยมีแฟนเหมือนกับงามจรัส ทั้งสองสาวจึงสนิทกันเพราะมีอะไรที่คล้ายๆ กัน

เมนูเด็ดที่ไฉไลนำเสนอวันนี้ ได้แก่ ส้มตำถาดรสเด็ด น้ำตกต้มแซ่บร้อนๆ มาพร้อมแกงอ่อมผักรวม ซึ่งทั้งหมดมาตั้งวางบนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว

สองหนุ่มทำท่าตกใจเมื่อเห็นส้มตำถาดใหญ่ยักษ์ ตรงกลางเป็นส้มตำสีส้มน่ากิน รอบๆ เป็นเครื่องเคียง มีทั้งขนมจีนม้วนมาเป็นก้อนเล็กๆ พอดีคำ กะหล่ำปลีฝานเป็นชิ้นๆ ไก่ย่างสับมาพร้อม ไข่ต้มผ่าซีก โรยด้วยแคบหมูกับปลากรอบ จัดมาหน้าตาสวยงามชวนให้ลองชิม

ตั้งแต่ธนบดีเริ่มเป็นแฟนกับงามจรัสจนผ่านมาแล้วเดือนกว่าเขาต้องปรับตัวเรื่องอาหารมากขึ้น เพราะสองสาวชอบพาเขามากินแบบนี้บ่อยๆ จากที่ไม่เคยได้กิน ตอนนี้ก็ชอบเป็นบางอย่าง ทั้งอาหารอีสานสูตรต้นตำรับบ้านเกิดของไฉไลและอาหารเหนือที่งามจรัสชอบ

พาเขาไปกินบ่อยๆ หรือบางครั้งเขาก็จะได้กินฝีมือเธอบ้าง เพราะ
บางวันสองสาวนัดกันทำอาหารมากินที่ทำงาน และเขาก็พลอยได้กิน
กับพวกเธอด้วย

“คุณนิติชอบทานอาหารอีสานไหมคะ” ระหว่างที่กินอาหาร
ไข่ไก่เยิ้มตามิติ เพื่อไม่ให้ในโต๊ะเสียบเกินไปจึงชวนคุยและเพื่อสร้าง
ความคุ้นเคยกับเจ้านายคนใหม่

“ผมทานอะไรก็ได้ครับ ไม่เรื่องมาก แบบว่าเลี้ยงง่ายนะครับ
อาหารอีสานก็ชอบ” นิติตอบแบบติดตลก ทำเอาคนถามหัวเราะคิกๆ
อย่างชอบใจ

“ถ้าเลี้ยงง่ายแบบนี้ไข่ไก่ค่อยไล่กนกหน่อยค่ะ” ไข่ไก่สุดลม
หายใจเข้าลึก ทำท่าไล่กนก “อ้าว ทำไมทุกคนมองไข่ไก่กันแบบนี้
ล่ะคะ” หญิงสาวถามเมื่อตาทั้งสามคู่จ้องมาที่เธอ

“ก็พี่พูดเหมือนคุณนิติเป็นอะไรกับพี่นั่นแหละ” งามจรัสเอ่ย
เป็นคนแรก

“ว้าย! ยายงามคิดอะไรอย่างงั้นได้ไง คุณนิติเสียหายหมด”
มือเรียวยาวของไข่ไก่ฟาดไปที่ต้นแขนอวบนุ่มนึ่งของงามจรัส

“โอ๊ย! พี่ไข่ไก่ตีงามทำไมคะ เจ็บนะ” งามจรัสร้องออกมาเสียง
ดังพอสมควร เพราะเธอเจ็บจริงๆ และทำหน้ามู่หู่ค้อนเจ้าของฝ่ามือ
เรียวยาวที่ฟาดเธอหนักไม่หยอก จนฝ่ากรอยแดงเลือดไว้ที่ต้นแขนของเธอ

“ก็เพราะปากของเธอนั่นแหละ...ปากดีนัก ต้องโดนสักที” ไข่ไก่
ตอกกลับเสียงดุน และหันไปฟ้องเจ้านายหนุ่ม

“คุณเพชรดูเอาเถอะค่ะ ท่าทางเรียบร้อยเหมือนผ้าพับไว้ของ
ยายนี่ มันคือการสร้างภาพกับคนที่ไม่สนิทเท่านั้นแหละค่ะ ถ้าสนิทกัน
แล้วจะรู้ค่ะว่าเธอปากร้ายมากๆ ดูพูดเข้าสิดะ คนอื่นเขาเสียหายหมด
ยายนี่เองคนนี้นี่” เธอว่าสาวร่างอวบแบบไม่มีหมกเม็ด

“ครับ ผมทราบ ไม่ใช่ร้ายแต่ปากหรรอครับ มือหนักด้วย”

ชายหนุ่มเหลียวมองหน้าหญิงสาวที่นั่งข้างๆ และหันหน้าไปพูดกับ
ไฉไลด้วยรอยยิ้ม

“คุณเพชร!” งามจรัสเรียกชื่อเขาเสียงสูง พร้อมมือหนุ่มนึ้มยื่นไป
ปิดเนื้อต้นขาของชายหนุ่มอย่างลึบตว่าเขาคือเจ้านาย เพราะความ
โมโหจึงมือไว ก่อนจะหันไปต่อว่าไฉไลด้วยน้ำเสียงกระเจ้ากระอด
พร้อมทำหน้าองุ่น “พี่ไฉไลอะ ว่างามแบบนี้ได้ไง”

ชายที่เพิ่งมาใหม่วันนี้รู้สึกผ่อนคลายไปกับบรรยากาศเป็นกันเอง
ในโต๊ะอาหารมื้อแรก

บ่ายวันนี้นับดีทำหน้าที่ถ่ายโอนงานและแนะนำงาน
ภายในสาขาให้นิติพิงคร่าวๆ สองหนุ่มนั่งคุยเรื่องงานสลับกับเรื่อง
ทั่วไป โดยมีสาวร่างอวบอิมนั่งเงียบๆ คอยฟังการสนทนาของชาย
ทั้งสอง เสมือนเธอเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่เอามาประดับไว้ให้รู้สึกว้าหว่อง
ทำงานไม่โล่งจนเกินไป

งามจรัสรู้สึกเป็นคนไร้ประโยชน์นัก เธอเบื่อจะฟังสองหนุ่ม
คุยกันแล้ว ร่างอวบอิมจึงกระสับกระส่ายอยากออกจากห้องทำงาน
แต่ก็เกรงใจถ้าจะเอ่ยขออนุญาตแทรกบทสนทนาที่กำลังออกรส
ของทั้งสองหนุ่ม เธอจึงนั่งเงียบฟังพวกเขาต่อไป

“งามจรัส” เสียงเข้มๆ ดังขึ้นเหนือศีรษะของคนตัวอวบ

“ซา...” เสียงขานรับพร้อมกระแฉับตัวนั่งหลังตรง หญิงสาว
ตัวอวบมีท่าทางมินงเมื่อได้ยินเสียงเรียก เธอค่อยๆ ลืมตาที่ปิดสนิท
มองคนเรียก ตาเล็กที่ค่อยๆ ขยายขึ้นจนมองเห็นใบหน้าหล่อของ
เจ้านายหนุ่มอย่างชัดเจน

เขากำลังจ้องมองเธอตั้งปีศาจร้าย สายตาร้อนแรงพร้อมจะ
แผดเผาร่างอวบให้ลุกเป็นไฟ...หญิงสาวคิดแบบนั้น

“ทำอะไร” เจ้าของริมฝีปากหนาเอ่ยเสียงล่อล่ไพ่น น้ำเสียงก็

คุณ ทำเอาคนเผลอหลับกลืนน้ำลายอย่างผิดคอเมื่อร่างสูงใหญ่ยื่น
กอดอกมองจ้องเธอตาไม่กะพริบ

“เอ่อ...งาม...งาม” งามจรัสพูดติดอ่าง สมองเธอยังทำงาน
ไม่เต็มที่ ทำให้คำแก้ตัวที่อยู่ในสมองยังไม่กลั่นกรองออกมา

“งามอะไร...คุณกำลังหลับในเวลาทำงาน” ธนบดีตีหน้าดุ ทำเอา
คนมีความผิดหอบไปทีเดียว พร้อมทั้งตาคมก็จ้องมองเธอเขม็งอย่าง
คาดโทษ

“งามไม่ได้หลับนะคะ” เธอตอบอ้อมแอ้มแผ่วเบาเพื่อแก้ตัว
“งามแค่ทำสมาธิ” พร้อมกับบรอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้า ตาเล็กที่มีความ
มั่นใจที่จะจ้องตอบชายหนุ่ม เมื่อคิดว่าคำแก้ตัวนี้น่าเชื่อถือที่สุด

“เธอ!” ธนบดีเอ่ยเสียงสูงพร้อมส่ายหน้าเบาๆ “แล้วไอ้เสียง
กรนที่ได้ยินมันคืออะไร” น้ำเสียงเขาราบเรียบ แต่แฝงไว้ด้วยความ
จริงจัง

“อย่าได้มาใส่ร้ายเสียวนะคะ...งามไม่เคยนอนกรนแน่นอน” เธอ
เอ่ยออกมาโดยใสอารมณ์นิดๆ เมื่อชายหนุ่มมากล่าวหาเรื่องที่นำอายุ

“แล้วนี่ใครไม่ทราบ...อย่าบอกนะว่าเป็นตัวปลอม”

เขาเอ่ยเสียงทุ้มพร้อมรอยยิ้มร้ายเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นบนใบหน้าหล่อ
มือใหญ่กดเล่นวิดีไอในโทรศัพท์มือถือที่แอบถ่ายตอนเธอหลับให้
เจ้าของภาพได้ดูทั้งภาพและเสียงมาเต็มชัดแจ๋ว

คนร่างอวบอ้วนนั่งสัปหงก ศีรษะเกือบฟาดกับโต๊ะทำงาน แต่เธอ
เหมือนมีสปริงติดตั้งเอาไว้ ศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยเส้นผมยาวจึงดั่งตั้ง
ขึ้นมาโดยอัตโนมัติ เสียงกรนเบาๆ ดังออกมาจากริมฝีปากบางที่ขยับ
ขึ้นลงเล็กน้อยให้ผ่อนคลายออกมาได้

“อ้าย! คุณเพชร...นำอายุที่สุด ผู้ชายอะไรไม่เป็นสุภาพบุรุษ
แอบถ่ายคนอื่น”

เธอร้องเสียงหลง อารมณ์โมโหผสมความอายทำให้ใบหน้าขาว

อิมของเธอแต่มีสีแดง

“อ้าว...ถ้าไม่ถ่ายวิดีโอเอาไว้ เดี่ยวคุณก็ไม่เชื่อล่ะสิ...นอนหลับในเวลาทำงานแบบนี้ บริษัทมีบทลงโทษอะไรน้า...” ธนบดีหิรีตามองร่างอวบอิมขณะเอ่ยออกมา

“ผิดครั้งแรก...แค่กล่าวตักเตือนด้วยวาจาอะคะ ดังนั้นคุณเพชรว่ามาเลยอะ งามพร้อมรับคำกล่าวตักเตือนจากคุณ” เธอเอ่ยพร้อมเช็ดหน้าอวบอิมขึ้นอย่างเจ้าเล่ห์ เมื่อหาทางหนีความผิดจนได้

“งามจรัล!” เขาพูดเสียงเข้มอย่างโมโห เขาไม่คิดว่าเธอจะเจ้าเล่ห์ขนาดนี้ แม้สาวตัวอวบที่ไม่เคยจะกล้ากับใคร แต่ตอนนี้เธอกำลังทำ...กำลังทำให้เขาเหลืออด ถ้าอดไม่ไหวคงได้ฟาดก้นทำโทษคนเจ้าเล่ห์เสียหนึ่งที

“งานที่สั่งให้ทำเสร็จหรือยัง” เมื่อไม่รู้ว่าจะหาคำพูดไหนมาจัดการกับเธอดี ธนบดีจึงเอ่ยถามถึงเรื่องงานขึ้นมาแทน

“งานอะไรอะ” เธอเอ่ยถาม เพราะจำไม่ได้ว่าเขาสั่งงานอะไรมา

“สรุปรายงานการสั่งซื้อของลูกค้าไง ที่ผมให้คุณไปหามา” เขาเอ่ยออกมาอย่างเอือมระอาแม่สาวตัวอวบ นี่เขาจะเคี้ยวเชิญเรื่องงานกับเธอไม่ขึ้นเสียหรือ

“ก็งามเอาไว้ในไฟล์แชร์เครื่องของคุณแล้วไงอะ”

เธอทำหน้าที่จน จ้องมองใบหน้าเรียบเฉยของเจ้านายหนุ่มเข้มแข็ง และเอ่ยอย่างมั่นใจในงานที่เขาสั่ง เธอมั่นใจว่าทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ลูกค้าเรามีแค่นั้นหรืองามจรัล” ธนบดีเอ่ยเสียงเข้มอย่างสะกดกลิ่นอารมณ์ที่เริ่มปะทุขึ้นมา

“ก็งาม...งามนึกว่าคุณต้องการแค่ลูกค้าหลัก นึกว่าลูกค้าอื่นๆไม่เอานี่อะ ก็ปกติพี่โจ้จะส่งรายงานให้คุณดูประมาณนี้” งามจรัลอธิบายไม่เต็มเสียง และหลบมองใบหน้าเข้มของเจ้านายไปด้วย

“รู้ดีอีกแล้วนะ” ชายหนุ่มเอ่ยเพียงเท่านั้น และหันกลับไปที่โต๊ะ

ทำงานของตัวเอง

“ค่ะ...งามหัวไว”

เสียงของคนตัวอวบดังไล่หลังชายหนุ่ม ใบหน้าอิมมีรอยยิ้มกว้าง อย่างภูมิใจในความฉลาดของตัวเอง

“ผมไม่ได้อยากรู้” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเข้มลอดไรฟัน

“งามอยากบอกค่ะ” เธอตอบอย่างอารมณ์ดี

“ไม่ต้องพูดมากแล้ว ไปดูผู้จัดการกับพี่ไฉไลไป ไม่รู้เดินดูออฟฟิศกันถึงไหนแล้ว” ธนบดีสั่งงานใหม่ให้เธอทำ เดียวก็มานั่งขึ้นอีตอยูกับโต๊ะอีก

“รับทราบคร้า...” เธอขานรับเสียงใส พร้อมกับร่างอวบอิมเดินตรงไปที่ประตูอย่างกระฉับกระเฉง แต่มีวายุหันหน้าชาวอวบกลับไปหาชายหนุ่มอีกครั้ง

“ขากลับ...รับเอสเพรสโซร้อนๆ สักแก้วไหมคะ” รอยยิ้มหวาน ผุดขึ้นบนใบหน้าอิม อวดลักยิ้มสองข้างแก้มให้ชายหนุ่มมอง

“ผมเอากาแฟเย็นนะ”

พอเธอเอ่ยถึงกาแฟ เขาก็คิดว่าอากาศยามบ่ายเช่นนี้ ได้กาแฟสดเย็นๆ สักแก้วคงดีไม่น้อย

“ลงบัญชีหรือจ่ายสดคะ” งามจรัสถามเสียงหวาน

“เอามาเถอะน่า” ธนบดีมองคนตัวอวบอย่างเอือมระอา

“อ้อ...ลงบัญชี” เธอเอ่ยพร้อมกับพยักหน้าน้อยๆ

หญิงสาวต้องไปซื้อที่ร้านและจ่ายเงินสดเอง ถ้าเจ้านายไม่จ่ายเงินก็เข้าเนื้อ ดังนั้นเพื่อความรอบคอบ เธอจึงต้องถามก่อนว่าเขาจะจ่ายเงินเธอจริงหรือไม่